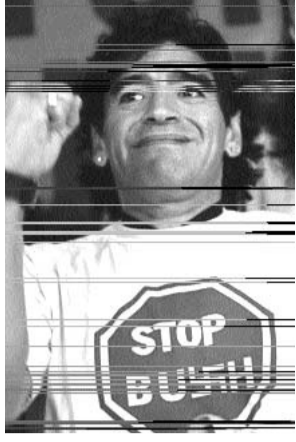

Roni Margulies

**PARİS
YANIYOR**

sayfa.8

Şenol Karakaş

**Bush ve Blair'in
gemisi karaya oturdu**

Bush yönetimi her geçen gün daha da yıpranıyor. Bush'un partisindeki skandallar, neocon eliti zayıflatıyor. Bush'un partisinin ABD meclislerindeki sözcüleri, Tom Delay ve Bill Frist, yolsuzluk suçlamasıyla yasal soruşturma altındalar. Aynı gün içinde neredeyse iki skandal yaşıyor ABD'li şahinler.

sayfa.4

Selma Yakup

İslam ve sol

İdeal sosyalist devlet şöyle, İslami devlet böyle olur dolayısıyla bu ikisi hiçbir zaman yanyana gelemez dolayısıyla Müslümanlar ve sosyalistler birlikte çalışmamalıdır dememeliyiz. Sanırım açık ve ilkel bir tutumla ortak yanlarımızı vurgulayarak gerçek bir politik ortaklık yaratabilir ve savaş ve özelleştirme politikalarına karşı bir alternatif oluşturabiliriz.

sayfa.10

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 244

10 Kasım 2005

1.000.000 TL - 1 YTL

KAPİTALİZM "BİR HIÇ UĞRUNA" ÖLDÜRÜYOR

Polisten kaçarken ölen arkadaşları için **Mort pour Rien** (Bir hiç uğruna öldüler) diyen göçmen gençler Paris'de ayaklandılar.

Fuera Bush (Defol Bush) Arjantin'de toplanan zirveye gelen George Bush Latin Amerika'nın dört bir yanında gösterilerle karşılandı.

Yoksullar ayakta

Bush ve çetesinin Irak politikası bütünüyle batmış durumda. Hergün yeni bir skandal Amerika'da Bush'u, İngiltere'de de Blair'i sarsıyor. Amerikan ordusu büyük bir kan dökücülükle saldırıyor, vuruyor, kırıyor ama ne skandalların önüne geçilebiliyor ne de Irak direnişi geriletebiliyor. Son olarak Arjantin'deki zirveye giden Bush, Arjantin'inonlarca kentindeki gösterilerle protesto edildi. Yüzbinlerce gösterici Bush'un küresel programlarını

la-netlediler. Yüzbinlerce Arjantinli emekçi "Fuera Bush" (Defol Bush) diye haykırdı. Aynen Türkiye'deki "Gelme Bush" kampanyası gibi. Fransa'da ise toplumun en yoksul kesimi, göçmen işçilerin çocukları ayaklandı. Uyguladığı yeni-liberal politikalarla hızla gözden düşen, son olarak AB Anayasası referandumunu kaybeden hükümetin ırkçı politikalarına karşı büyük bir ayaklanma başladı.

Çaresizlik içindeki gençler geceleri sokaklara çıkarak zenginliğin simgelerine saldırdılar. Fransız hükümetiancak Cezayir savaşından kalma yasaları uygulayarak gece sokağa çıkma yasağı başlatarak ayaklanmanın hızını şimdilik kesebildi. ABD'de ise savaş karşıtları her yerde eylem yapıyorlar. Savaş karşıtlığı yaygınlaşıyor. Irak'ta 2 binince Amerikan askeri öldü. 100 bin de Iraklı sivil hayatını kaybetti.

İstanbul kapitalizme teslim olmadı

Ozelleştirmelerin tam gaz gittiği bugünlerde yaşadığımız şehirde özelleştirmeye başlandı. Sermaye tüm vahşiliğiyle yaşam alanlarımızı daraltmaya ve doğadan daha kopuk daha izole hayatlar önümüze koymaya başladı. Mecidiyeköy' de açılan ve Avrupa'nın en büyük alışveriş merkezi olduğu söylenen Cevahir İş Merkezi sadece kâr güdüsü ile planlandığından altyapı ve trafik koşullarını daha ilk gün felç etmeyi gayet iyi başardı. Uzmanların bildirdiğine göre trafik debisi %20'nin üzerinde arttı. Henüz

bunun nasıl olduğunu anlayamamışken ikinci bir olumsuz gelişmenin reklamları ile karşı karşıya kaldık. Bu kez de Avrupa'nın en yüksek kuleleriydi önümüze çıkan. Peki 2500 yıllık bir kentin tarihi dokusuna bu 300 metrelik binalar uygun muydu? Tabii ki hayır. Ayrıca bunun için tarihsel dokunun uygun olmadığı gibi altyapı koşulları da böyle bir yüke hazır değil. Bu yapının İstanbul'un görüntüsünü baştan aşağı bozacağından üzüntüsünden daha üzücü bir basın açıklaması geldi Mimarlar

Odası'ndan. Bu yazıda sermayenin kente verdiği zarardan çok başka bir hususla ilgileniyordu Mimarlar Odası. Araçların sonradan görme olduklarını Dubai'nin kültür yoksunu bir yer olduğunu ve kavrama kıtlığı yaşayan insanlar olduğunu söylüyorlar. Geçmişle gelecek arasında bir bağ kuracak yapıya sahip olmadıklarından tutunda çeşit çeşit hakaretlerde bulunuyorlar basın açıklamalarında. Bir gökdelenle ilgili yaptıkları basın açıklamasında Mimarlar Odası'nın mil-

liyetçi şoven açıklamasını anlamak mümkün değil. İstanbul'da gök kafes dahil şehrin silüetini bozan çoğu yapı Araçlara ait değil. Hatta bu şehrin silüetini en çok bozan yapıların mimarlarının hatta mimarsız yapıların sahibinin Türk olduğu ve bu konuda ne kadar başarılı olduklarını mimarlar odasına birileri hatırlatmalı. Acaba Koç, Sabancı gibi yerli sermayeler tarafından finanse edilse idi bu yapılar acaba onlar elde edecekleri kârı mı, yoksa şehrin silüetini düşündürdükü?

Ankara Valiliği'nin homofobisi

Ankara Vali Yardımcısı Selahattin Ekremoğlu'nun "ismi ve tüzüğü ahlaki bozuyor" gerekçesiyle KAOS GL'yi kapatmak istemiyle yolladığı dava başvurusunu savcılık veto etti. Vetonun gerekçesi olarak gey ve lezbiyen sözcüğünün TDK sözlüğünde geçtiği ve istenildiğinde günlük hayatta ve bilimsel toplantılarda uygun bir şekilde kullanılabilirdiği belirtildi.

Bunun yanı sıra veto gerekçelerinden biri olarak da cinsel yönelimin yeni TCK hazırlanırken tartışıldığı ve eşcinselliğin ahlaksızlık olarak kabul edilemeyeceği belirtildi. Ama yine de Kaos GL üzerindeki baskılar bitmiyor. Dernekleşme çabalarının önüne yeni zorluklar çıkarılacağı kesin. Çünkü devlet bürokrasisi içindeki eşcinsellere dönük düşmanlık oldukça köklü. Yıllardır homofobiye karşı verdikleri mücadeleyle büyük bir zorluğa göğüs geren Kaos GL'nin yanında olduğumuzu bu vesileyle hatırlatalım.

Hrant Dink düşmanı adam kim?

Pasha ERCİYAZ

Geçen günlerde "Türklüğe hakaret" suçlamasıyla 6 ay hapis cezasına çarptırılan Hrant Dink'in cezası daha önce sabıkası olmadığı ve ileride suç işlemeyeceğine kanaat getirildiği için ertelendi. Ancak cezayı yerinde bulmayan "Hukuk"çular Birliği Yönetim Kurulu üyesi Kemal Kerinçsiz davaya sanık aleyhinde temyiz istedi.

Hatırladığımız üzere bu avukat Ermeni Konferansı'nı durdurma kararı aldırdıktan sonra kameralara sırttan avukat-tan başkası değildi. Peki kim bu Kemal Kerinçsiz? Son seçimlerde MHP'den Küçükçekmece Belediye Başkanlığı'na aday olmuş ve her eline mikrofon

aldığında konuşmasının bir yerinde "katil Yahudiler" lafını kullanmaktan çekinmeyen bir insanlık düşmanı. Zamanı geldiğinde ülkücü faşistlerin her şeye gereken cevabı vereceği lafını sık sık her yerde yineleyen ırkçı ve gereksiz biri.

Hrant Dink için yazdığı temyiz dilekçesinde "sanığın suç işleme eğiliminde olduğu ve bu yüzden toplumda infial uyandırdığını" anlatıyor. Oysa kendisi her yer de insanlara suç işlemleri için alenen tahrikte bulunuyor bunun cezasının 5 yıla kadar vardığını bilmediği açık.

Hrant Dink'in yaptığı tek şey azınlık olduğu ve dedelerinin kırıldığı bir ülkede acılarını anlatmaktır. Hrant Dink, Ermeni sorununun insani yüzü olarak

karşımıza çıktı hep.

Hrant Dink'e düşman olanlar kim;

1915'te Ermeni'lerin göç ettikleri yol üzerinde erzaklarını çalıp onları ölüme mahkum eden yada oracıkta öldüren ve kadınlarına tecavüz edenlerin ve 1955'te "Türkiye'nin Kristal Gecesi"nde yıllarca yaşadıkları komşularının

mallarını yağmalayan ve onları katleden, anne babalarını camlardan aşağı atıp genç kadınlara tecavüz eden zihniyettir.

Sosyalist işçi'nin Notu: gazetemizin geçen sayısında Hrant Dink adı yanlış bir biçimde yayınlanmıştır. Okurant Dink'ten ve okurlarımızdan özür dileriz.

Susurluk neyi simgeliyor?

Ancak bir televizyon dizisinde bir araya getirilebilecek kazazedeleri ve yüklü silah envanteriyle kamuoyuna malolan kamyon-Mercedes çarpışmasından beri 'devlet suç işler mi?' sorusuna yanıt aranıyor. Marksistler için bu sorunun yanıtını vermek son derece kolay. Devlet ve kullandığı şiddet tekelinin uzantısı olan kayıt dışı mekanizmalar liberal demokrasinin kirli ve çürümüş yüzünü oluşturuyor. Peki devletin "kendi koyduğu yasaları" bu kadar büyük bir iştahla çiğnemesinin arkasında nasıl bir dinamik var?

Kriminal dünya insan ticaretinden narkotik kaçakçılığa, irili ufaklı çetelerden devlet memuru kimliği taşıyan katillere kadar kapitalizmin irili ufaklı derelerinden beslenen büyük ve kirli bir havuz oluşturuyor. Bu kirli havuzun büyük balıkları ise 20'li yıllardan beri devlet eliyle kamu kaynaklarının yamalanmasına dayanan vahşi kapitalizmin esas aktörleri, saygın iş adamları, tüccarlar, politikacılar ve yüksek bürokratlar...

Bu noktada kapitalizmin krizleri zaman zaman kazalarla ya da skandallarla küçük balıkların avlanması sağlasa da büyük balıkların her türlü yasadışılığa açık iştahları devletin kaçınılmaz biçimde suç dünyasına açılan bir arka bahçesini zorunlu kıyor.

Türkiye'de yüzyılın başından beri bu ilişkiler vardı. 20'li yılların başında içkiden kibrite, orman arazilerinden tuza kadar ayrıcalıklı iş adamları için hükümet eliyle "tekel" oluşturarak başlayan bu girişimler 50'li yıllarda hayali ihracat, 60 ve 70'lerde kaçakçılık, 80'lerde bankerlik gibi girişimlerle evrildi. Günümüzde ise yağma ve talan özelleştirme adı altında sürüyor. Ancak büyük patronlar hep perde arkasında ve saygın iş adamları olarak kalmayı başarıyorlar. Örneğin 70'li yıllarda "bakan satın alacak" kadar büyüyen çetelerinin ülkeye kaçak olarak soktuğu bakır, çelik gibi binlerce tonluk hammaddenin müşterileri arasındaki "ülkenin en büyük sanayii şirketleri" görmezlikten gelindi. Ülkenin dış ticareti açık verirken, bankaların da dahil olduğu devasa bir finans sistemini ayakta tutan milyar dolarlık döviz yağmuru da aynı ilgisizlikle karşılanıyor. Ülkenin en büyük bankalarından birini yağmalayan, bir tefeciye öldürdüğü mahkeme kararıyla sabit olan Erol Evcil gibi isimlerin demir çelik fabrikalarının özelleştirilmesine girişmesi de bu yüzden şaşırtıcı değil.

60'lı yılların sonundan itibaren ülkede yükselen emekçilerin muhalefetine karşı eğitilen, örgütlenen ve seferber edilen "Faşist çeteler" de emekçilerin ve kamunun kanını emenlerin oluşturduğu bu kirli kriminal havuzdan besleniyor. Marksistler için dikkate alınması gereken en önemli nokta giderek vahşi kapitalizmin dayandığı liberal sistemi de tehdit edecek hale gelen "Organize suç" canavarının emekçilerin talepleri önündeki en önemli düşmanlardan biri olduğu.

Gerçek Anayasa

Son toplanan Milli Güvenlik Kurulu'nda, 2009'a kadar geçerliliği olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) üzerinde uzlaşma sağlandığı söylendi. Kapalı kapılar ardında büyük bir gizlilikle Türkiye'nin geleceğinin belirlendiği bu toplantıdan bazı sonuçlar kamuoyuna sızdı.

Normalde sonuçlar kırımızı bir kitapçığa

bastırılıp gizlidir ibareleriyle devlet kurumlarına dağıtılıyor. Bütün bir halkın kaderini belirleyen kararlar bir avuç insan, özelliklerle paşalar tarafından alınıyor. Baskıcı devlet mekaniz-

masının gerçek anayasası olan MGSB'de Yunanistan dış düşman olarak görülme devam ediyor. İç düşmanlar olarak da irtica, bölücülük ve aşırı sol akımlar hedef tahtasında.

Aşırı sağ ise bir tehdit olmaktan çıkartılmış durumda.

Demek ki Türkiye'de aşırı sağcılar, faşistlerin saldırılarının, cinayetlerinin ulusal çıkarlara hizmet ettiği düşünülüyor. Son olarak da ordunun iç güvenlikteki rolünün arttırıldığı haberini aldık. MGSB'nin neye ve kime hizmet ettiği açık. Sermaye sınıfı ve onun uşaklarına.

yaşadığınız yerde bulamıyorsanız sosyalist işçi'ye abone olun

Uluslararası antikapitalist hareketle, savaş karşıtlarıyla, ilişki kurmak istiyorsanız sosyalist işçi size mutlaka gerekli. Ayda 3 milyona abone olun, 2 haftada bir posta ile kapınıza gelsin.

İsim, soyad:
Adres:

e-mail:

Telefon:

BAŞYAZI

Fransız polisi eşitlik için öldürüyor

Her gün rahatsız olanlar ayaklandı

Nereye baksanız çok heyecan verici gelişmeler görmek mümkün.

Irak'ta direniş sürüyor. Ama daha önemlisi Amerika'da Bush, İngiltere'de ise Blair yönetimleri sallanıyor.

Skandallar bu iki hükümeti sarsıyor ve artık kendi partileri dahi birşeyleri değişmesini istiyor.

Bush Arjantin'de burnunu dışarı çıkarmadı ve katıldığı toplantıda ise hiçbir isteğini doğru dürüst elde edemedi.

Paris ve ardından Fransa'da olanlar ise çok çarpıcı.

Binlerce genç öfke ile sokaklara çıktı. Fransız devletinin ırkçılığını, polisin azgın şiddetini protesto etti.

Kimileri Fransız gençlerinin aşırı şiddet kullandığını söylüyor. Bir kısım bu şiddetten rahatsız olduğunu ifade ediyor.

Türkiye'de ve başka ülkelerde de benzer tutumlara hep rastlanır. Birileri gösterilerin gelişiminden bir noktadan itibaren rahatsız olur. "Şiddete hayır" denir.

Bu tutumu alanlar göstericilerin hergün rahatsız olduğunu, çok sık "aşırı şiddetle" karşı karşıya geldiklerini unutuyorlar.

Paris'de olaylar iki genç polisten kaçarken öldüğü için öldüler. Üstelik polis onları değil, başkalarını kovalıyordu ama onlar korktu. Hergünkü polis baskısından yıldıkları için korktular ve sonunda öldüler. Bu korkuyu anlamadan ardından gelen öfkeyi ve tepkiyi anlamak mümkün değil.

Türkiye'de de birileri ırkçılığı, azgın milliyetçiliği sürekli kaşırıyor. Böyle yapanlar Fransa'dan ders almaya çalışmalıdır.

Fransa'nın gösterdiği bir başka gerçek daha var: Baskı sonunda daima karşı tepki ile karşılaşılıyor.

Fransa "laik cumhuriyetçilik" adına Müslüman kadınların okullara başörtüsü ile gitmesini yasakladı ve cevabını aldı.

ABD'nin Irak'ta yenilmesinin anlamı

Doğan TARKAN

ABD ve İngiltere'nin Irak'a saldırmasından önceki iddiaları kısaca hatırlamakta yarar var. Bu iki ülke Birleşmiş Milletler dahil her yerde Irak'ın elinde çok tehlikeli kitle imha silahları olduğunu (hatta nükleer silahlar olduğunu) anlatıyor ve Saddam rejiminin mutlaka yıkılması gerektiğini söylüyorlardı.

Sonunda Irak'a saldırıldı, işgal edildi. Saldırı boyunca kitle imha silahları Irak tarafından kullanılmadı. İşgalden sonra ise bu ülkede kitle imha silahlarının olmadığı açıkça kabul edildi. Ardından ortaya çıkan çeşitli skandallarla bunun zaten bilinmekte olduğu ve BM'ye bilerek yanlış bilgi verildiği ortaya çıktı.

Ama acaba ABD ve İngiltere Irak'a neden saldırmışlardı. Düşünülebilecek tek maddi neden petrol.

Bilindiği gibi Irak dünyanın bilinen ikinci büyük petrol rezervlerine sahip. Kuzeyde, Kerkük'te çıkan petrol ise yüzye çok yakın olduğu için elde edilmesi çok ucuz. Öyleyse ABD ve İngiltere Irak'a petrol için mi saldırdılar?

Bu soruya evet demek gerekiyor. ABD ve Irak Saddam rejimini devirirken Irak petrollerini de özelleştirdiler ve hemen hemen bütünüyle Amerikan ve İngiliz şirketlerine devrettiler. **Türkiye'de Petrol İş sendikasının deyimiyle** dünyanın en büyük özelleştirme operasyonu böylece gerçekleşmiş oldu.

Ancak ABD ve İngiltere'nin Irak'a saldırmasının tek nedeni petrol değildi. Petrol çok önemli bir neden olsa da dünyanın süper askeri gücünün hedefleri petrolden öteye uzanıyordu.

İşte bu noktada işe Irak dışındaki güçler, ABD'nin diğer emperyalist güçlerle mücadelesi, rekabeti giriyor.

ABD'nin bugünkü ekonomik ve siyasi rakiplerinin başında Avrupa Birliği ve Japonya geliyor. Onların ardından ekonomik olarak çok büyük bir hızla büyüyen Çin giderek daha ciddi bir siyasi rakip haline geliyor. Rusya ise Çinle birlikte askeri ve siyasi olarak ABD'nin rakibi durumunda.

Soğuk savaşın ardından ABD dünyanın en büyük askeri ve dolayısıyla siyasi gücü olarak ortaya çıktı. Birinci Körfez Savaşı'nda bunu

kanıtladı. Irak'a karşı ABD'nin önderliğinde kurulan koalisyon neredeyse dünyanın tamamını içermekteydi.

Ne var ki Irak savaşı öncesi geldiğinde ABD'nin üstünlüğü bir kere daha kanıtlanmak zorundaydı. Hem diğer emperyalist güçlere karşı hem de aradan çıkmaya, mümkünse bir dünya gücü haline gelmeye (Hindistan, Brezilya gibi) yoksa bölgesel bir güç haline gelmeye çalışan ülkelere karşı da ABD üstünlüğünü göstermek zorundaydı.

İşte Iraks avaşının asıl önemli yanı budur. O, aynı zamanda bu özelliğiyle küresel sermayenin askeri gücünün de bir gösterisi haline dönüştü.

Gösteri gerçekten de gösteri oldu. Irak hemen hemen direnmeden işgal edildi. Muzaffer ABD tankları zafer şarkıları ile Bağdat'a girdiler. Televizyon oyunları ile bu giriş Bağdatlıların büyük coşkusuyla karşılanmış gibi gösterildi.

Ama gerçek kısa zamanda ortaya çıktı. Direniş başladı ve bugüne kadar pek de hızından kesmeden sürüyor.

Irak'ı işgal ederken ABD emperyalist rakiplerine askeri güç gösterisi yaptı. Gerçekten de gücü olağanüstüydü. Bunun üzerine bugüne kadar silahlanmayı ikincil olarak gören Japonya dahi bütçelerinde silahlanmaya ayırdıkları payı katlayarak arttırdılar.

ABD Irak savaşı öncesi kurduğu yeni askeri üslerle dünya çapındaki etkinliğini daha da arttırdı. Özellikle Çin'in çevresindeki eski SSCB'ye bağlı ülkelere kurulan üsler Çin'in kuşatılması anlamına geliyordu.

Irak'ta ise ABD savaş sırasında kendisini desteklemeyen rakiplerini şiddetle cezalandırdı. Irak petrolünün yağ-

Vietnam'dan çekilme kararı alan ABD çok daha korkunç bir biçimde Kamboçya ve Laos'a saldırmıştı. Şimdi de okun ucunda Suriye ve İran var. Bu iki ülke ABD'nin yeni hedefleri durumunda

masından bu ülkelere zırnık vermezken Saddam rejiminin Rusya, Fransa ve Çin ile yaptığı petrol arama anlaşmalarının bütünü iptal etti ve bütün bu arama haklarını Amerikan ve İngiliz şirketlerine verdi.

İşte bütün bu nedenlerle ABD'nin Irak'ta yenilgisi sadece Irak halkı için değil bütün dünya için bir zafer olacak. Çünkü yenilecek olan sadece büyük bir askeri güç değil, dünyanın efendisi olacaktır.

ABD'nin Irak'taki yenilgisi küresel sermayenin askeri güçlerinin bütün dünyada zayıflaması anlamına gelecek. Bu ise açık ki bütün dünya çapında emekçilere büyük bir cesaret ve güç kazandıracak.

Bugün dünyanın hemen her yerinde yeni liberal politikalar, ulusal pazarların sınırsız küresel sermayeye açılması, kamu hizmetlerinin sınırsız özelleştirilmesi ve çok zaman küresel şirketlerin gelip bu hizmetleri ele geçirmesi asıl olarak askeri gücün varlığı sayesinde bu denli kolay olabilmektedir.

ABD'nin Irak'ta yenilmiş olduğu açık. Bunu artık Bush'un kendi partisi bile kabul etmeye başladı. Aynen Vietnam'da olduğu gibi.

Onlar için sorun şimdi zararı en aza indirerek nasıl çıkacaklarının hesaplanmasıdır.

İşte korkunç hesap burada düğümlenmektedir. Vietnam'dan çekilme kararı alan ABD çok daha korkunç bir biçimde Kamboçya ve Laos'a saldırmıştı. Şimdi de okun ucunda Suriye ve İran var. Bu iki ülke ABD'nin yeni hedefleri durumunda. Irak'tan yenilerek çekilmek zorunda kalacak bir ABD daha önce İran'a veya Suriye'ye saldırarak savaşı yaya-bilir ve böylece Irak yenilgisini ikinci plana itebilir. Böylece Irak'ta zaman kazanır.

Savaşın yayılması İran söz konusu olduğunda petrol için olacağı kadar asıl olarak gene emperyalistler arası rekabet nedeniyle olacaktır.

Böylesi bir olasılık açıkçası çok korkunç bir sonuçtur. Bunu engelleyecek yegane güç ise savaş karşıtı hareketler. İşte bu nedenle ve ABD'nin Irak yenilgisi bütün ülkelerde emekçilerin egemen sınıfları karşısındaki durumunu düzeltereği, ilerleteceği için en önemli mücadele alınıdır.

Roni MARGULIES

Şu geçtiğimiz 10 gün boyunca bahtsızlık, kaza ve felâket tanrıları Bush ve Blair ile uğraştılar hiç durmadan. Emperyalizmin, Amerikan ve İngiliz ege-men sınıflarının etkili ve ve saldırgan savaşçıları olarak her ikisinin de sonunun gelmiş olduğu, son kullanma tarihlerinin artık çok yakın olduğu, şu son 10 günde apaçık ortaya çıktı.

Bush'un başına gelenler

Önce Bush'a bakalım. Katrina fırtınası karşısında gösterdiği tepki(sızlık) ile birlikte, Amerikan halkının gözünde foyası meydana çıkmış ve kamu yoklamalarında zaten inişe geçmişti. Geçen hafta, önce Irak'ta iki bininci Amerikan askeri öldü. Ne önemi var denebilir; ha 1999 ölü, ha 2000. Ama öyle değil. Simgesel önemi nedeniyle, bütün medya bu konuyu işledi. Herkes, hemen bitvereceği söylenen bir savaşın iki buçuk yıldır hâlâ sürüyor olduğunu, çiçeklerle karşılanacağı iddia edilen Amerikan askerlerinin hâlâ öldürülüyor olduğunu, demokrasi götürüleceği iddia edilen bir ülkeye hâlâ su ve elektrik bile götürülemediğini yeniden hatırlamış oldu.

Arkasından, Bush'un başkan yardımcısı ve savaşın baş taraftarı Dick Cheney'in sağ kolu Libby Lewis mahkemeye verildi. Konunun ayrıntıları önemli değil. Üç yıl önce, bir büyükelçi Irak'ın nükleer silah imal edebilmek için Nijerya'dan uranyum almaya çalıştığını kanıtlamakla görevlendirilmiş. Ve böyle bir şey olmadığı sonucuna varmış. Adamı cezalandırmak için, CIA ajanı olan eşinin kimliği basına sızdırılmış. Bu, Amerika yasalarına göre ciddi bir suç. Olayı soruşturmakla görevlendirilen özel savcı, bilginin Beyaz Saray'dan bilinçli olarak sızdırıldığı sonucuna vardı ve nihayet Lewis'i mahkemeye verdi. Lewis istifa etmek zorunda kaldı. Ayrıca, Bush'un baş danışmanı Karl Rove'un da olaya dahil olduğu herkesçe tahmin ediliyor ve onun da mahkemeye verilme olasılığı var. Yine ne önemi var denebilir; Lewis gider, başkası gelir. Ama öyle değil. Irak'a saldırmak için hem Bush'un hem Blair'in yalan söylediğini geniş kitleler zaten biliyordu, Lewis olayı bunu herkese yeniden hatırlatmış oldu.

Arkasından, Bush'un Yüce Mahkeme'ye (Amerika'nın Anayasa Mahkemesi diye düşünülebilir) atamaya çalıştığı Harriet Miers (kendi kişisel avukatı) öylesine eleştirildi, öylesine saldırı altında kaldı ki, sonunda görevi kabul etmeyeceğini ilân etmek zorunda kaldı. Yine önem-

Bush ve Blair'in son günleri

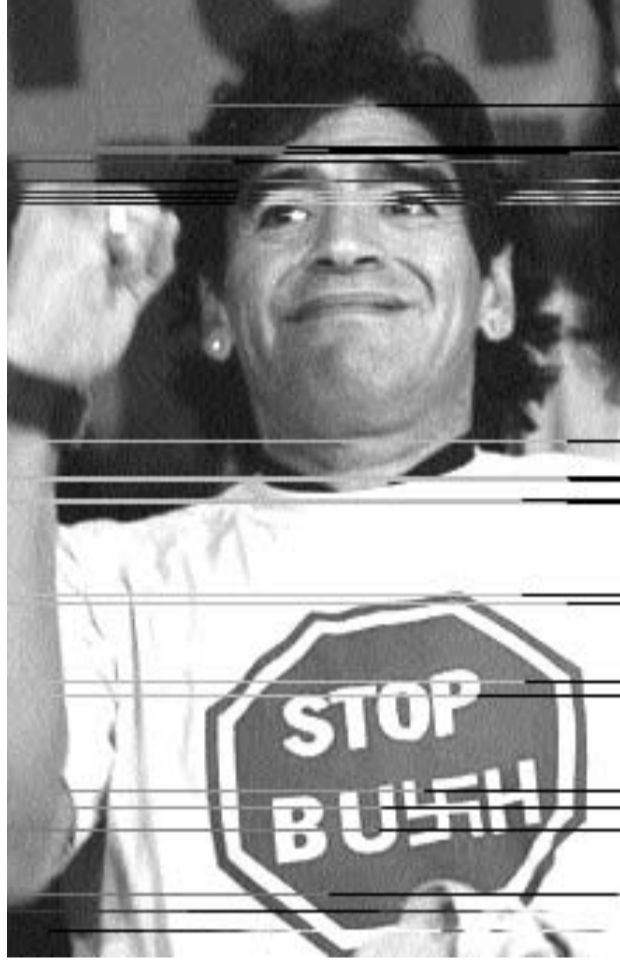
siz diye düşünülebilir; sonuçta Bush daha da sağcı birini atayacak. Ama işin ilginç tarafı, Miers'in atanmasını engelleyen Demokrat Parti veya "sol" değil, Bush'un tabanının önemli bir kesimini oluşturan köktendinci sağ oldu. Popülerliği zaten düşmekte olan Bush, artık bu kesime de güvenemeyecek, kayıtsız şartsız destek bekleyemeyecek.

Nihayet, haftanın sonunda Bush Arjantin'de kitlesel gösterilerle karşılanırken, Washington Post gazetesiyse ABC televizyonunun yaptırdığı kamu yoklaması Bush'un popülerliğinin bugüne kadarki en düşük düzeyine (%39'a) düştüğünü ve Amerikan halkının %60'ının Irak'ta savaşmaya "değmezdi" diye düşündüğünü belgeledi.

Blair'in başına gelenler

Gelelim aynı hafta içinde Blair'in başına gelenlere. Irak'ta ölen asker sayısı henüz Amerika'da olduğu gibi simgesel bir rakama ulaşmadı, şu anda 97'de duruyor (ve Stop the War koalisyonu önümüzdeki günlerde yüzüncü asker öldüğü gün kitlesel gösteriler yapacağını daha şimdiden açıkladı). Ama Amerika'da Libby Lewis'in istifa etmesi gibi, Blair de en yakın adamlarından birini kaybetti. David Blunkett İçişleri Bakanı iken bir kadınla olan ilişkisi yüzünden geçen sene bakanlıktan istifa etmek zorunda kalmıştı. Blair birkaç ay önce Blunkett'i bu sfer sosyal sigortalardan sorumlu bakan olarak atadı (ve emeklilik yaşını yükseltmek, emeklilik maaşlarını kısmak gibi neoliberal politikaları uygulamaya başladı). Geçen hafta Blunkett'in çeşitli gelir kaynaklarını parlamentoya açıklamamış olduğu anlaşıldı ve Blair'in direnmek istemesine rağmen Blunkett istifa etti.

Ondan birkaç gün önce, Blair yeni eğitim politikalarını açıkladığında beklemediği bir muhalefet düzeyiyle karşılaşmıştı. Muhalefet partisinden değil, kendi partisinden! Devlet okullarını bağımsız hale getiren bu tipik Blair politikasına başbakan yardımcısı ve Blair'in eli sopalı fedaisi Prescott bile karşı çıktı. Belli ki, tasarı parlamentoya geldiğinde ciddi sorunlarla karşılaşacak.

Arkasından, 7 Temmuz bombalarından sonra Blair'in terörizmi "yücelten veya destekleyen söz etmeyi" suç haline getiren ve gözaltı süresini 14 günden 90 güne yükselten yasa tasarısı parlamentoya geldi. Blair'in kendi partisinden bir milletvekilinin yasa tasarısını hacamat eden değişiklik önerisini hükümet ancak 1 oy farkıyla yenebildi. Bunun üzerine, asıl oylamayı kaybedeceğini Blair'in adamları tasarımı geri çektiler.

Savaşçıların sonu

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bir önemi var mı? Bush ile Blair yarın istifa edecek veya devrilecek değiller. İkisinin de iktidarında daha 3-4 yılı var. Bush kuşkusuz süresini tamamlayacak. Blair ise dört sene sonraki seçimlerden bir süre önce çekilip yerini Maliye Bakanı Gordon Brown'a bırakacak, ama bunu kendi isteğiyle ve kendi seçtiği zamanda yapacak; yaparken de yenilmiş bir tavırla değil, muzaffer bir havayla yapacak elbet.

Önemli olan o değil, şu: Bush ve Blair artık her istediklerini yapabilen, kitle muhalefetini yok sayarak kendi bildiklerini uygulayabilen, kendine güvenli, arkası sağlam, güçlü başkanlar değiller. Sokaktaki muhalefet, kendi partilerine, parlamentolarına ve en güvendikleri

çevrelere de yansıyor artık. İstedikleri kişileri istedikleri gibi atayamıyorlar, istedikleri siyasetleri istedikleri gibi dayatamıyorlar. Artık ikisi de zayıf liderler.

Ve zayıf olmaları, Irak savaşından, Irak'taki direnişin ve savaşa karşı uluslararası kitlesel muhalefetin durmaksızın üç yıldır sürüyor olmasından, bu süre boyunca tüm yalanlarının ortaya çıkarılmış olmasından ve yeni yalanlar söylemek zorunda kalmış olmalarından, hem geniş kitlelerin hem hatta kendi taraftarlarının güvenini ve desteğini yavaş yavaş kaybetmiş olmalarından kaynaklanıyor.

Zayıf olmalarının önemi ise şu: Emperyalizmin, Amerikan ve İngiliz ege-men sınıflarının yüzyılımız için yaptığı planların en saldırgan, en inançlı ve acımasız uygulayıcısı olan iki lider, artık bu planları aynı saldırganlıkla uygulayacak güce, desteğe, zindeliğe sahip değil. Bunu görmek için, bugünün Bush ve Blair'ini 2003'ün Bush ve Blair'i ile karşılaştırmak yeter. Bütün tehditlere rağmen İran veya Suriye'ye niye hâlâ saldırmadıklarını anlamak için, geçtiğimiz hafta başlarına gelenleri izlemek yeter.

Henüz kazanmadık. Amerikan ve İngiliz askerleri henüz kuyruklarını kıstırıp Irak'tan çekilmedi. Ama yakındır. Onlar kazanmıyor. Biz kazanıyoruz.

Irak ve Suriye'yi bombalayacaklar mı?

Alex CALLINICOS

Bush yönetimi son zamanlarda karşı karşıya oldukları resim oldukça kötü olmasına rağmen bir-iki iyi haber aldı.

Bunlardan birincisi BM'nin Suriyeli yöneticilerin eski Lübnan başbakanı Refik Hariri'nin öldürülmesine karıştıklarını söyleyen rapordur. İkincisi ise İran devlet başkanı Mahmud Ahmedinecad'ın İsrail'in "haritadan silinmesi gerekir" dediği konuşmadı.

Her iki gelişmede George Bush'un "demokratik devrimi"ni Irak'ın sınırlarından çıkararak bütün Orta Doğu'ya yayma planına çok uygundu.

Ahmedinecad'ın sözleri İsrail'de coşku ile karşılandı. Ariel Şaron derhal bu sözlerden yola çıkarak İran'daki rejimin dünya barışı için bir tehdit olduğunu bastırmaya başladı ve hiç bir şekilde nükleer programını uygulamasına izin verilmemesi ve gerekirse askeri güç kullanılmasının gerektiğini vurguladı.

Ancak Ahmedinecad'ın konuşmasına en çirkin cevap Tony Blair'den geldi. Blair "bu yerlerin ne kadar reforma ihtiyacı olduğunu gösteriyor" dedi. Ve ekledi: "eğer böyle devam ederlerse insanların bize soracağı soru: Bunun için ne zaman birşey yapacaksınız olur."

Asıl ilginç olan soru ise Blair'in ve diğer Batılı güçlerin tehditleri ne denli gerçekçi olduğu.

Suriye ve İran "uluslararası toplumdan" ne ölçüde bir saldırı beklemeliler?

İki ülkeden Suriye çok daha tehdit altında. Haritaya baktığınızda bu ülkenin İsrail ve ABD işgali altındaki Irak tarafından ne kadar sıkıştırılmış olduğunu görürsünüz.

Bir ölçüde bu nedenle, Batının tepkisi bu denli önceden kestirilebilirken Bashar El Esad rejiminin Hariri'nin öldürülmesi olayına karışması oldukça aptalca olurdu.

Yaptırımlar

Suriye gizli servisinin ne olduğunu herkes bilir. Ancak, Esad rejimi şimdi ABD ve Suriye ve Lübnan'ın eski sömürge yöneticisi Fransa'nın yoğun saldırısı altında. Şimdilik doğrudan bire askeri saldırı beklememek gerekir. Ancak Esad rejimi Suriye'de azınlık olan Alevi subaylardan oluşmakta.

Dış baskı, çeşitli yaptırımlar, askeri müdahale tehditleri gibi çeşitli yöntemler rejimin istikrarsızlığına yuvarlanmasına neden olabilir.

İran ise bütünüyle farklı bir durum. Birçok insan Ahmedinecad'ı İran'ın tek ve en güçlü unsuru olarak gördükleri Şii mollaların ürettiği bir güç olarak görüyor.

Ne var ki Ahmedinecad iHaziran ayında yapılan seçimlerin kinci turunda oyların yüzde 62'sini kazanarak seçildi.

Devrim Muhafızları'nın ve diğer devlet kurumlarının desteğinden yararlandı. Ancak o aynı zamanda kendisini İran yoksullarının temsilcisi olarak gösteren bir kampanya da sürdürdü.

Suriye'deki Esad rejiminden çok daha fazla halkın desteğine sahip olan, Irak'dan çok daha büyük olan bir ülkeye saldırmak için tam bir aptal neo-con olmalısınız.

Washington'da yeterince aptal neo-con var ama şimdilik Washington'u saldırmaya ikna edemezler, yeterki Orta Doğu'da işler Bush için yeni bir savaşı gerektirecek hale gelmesin.

Galiba ABD Ahmedinecad'ın konuşmasını Avrupa Birliği'ni, Rusya'yı ve Çin'i İran'a karşı daha sert bir politikada, örneğin ekonomik yaptırımlarda, birleştirmek için kullanacaktır.

Ne var ki, yüksek petrol fiyatlarının olduğu bir ortamda büyük bir petrol üreticisi ülkeye karşı ekonomik yaptırımların pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

Sanırım Bush ve Blair için Irak batağından kaçmanın kolay bir yolu pek yok!

AEG işçileri grevde

Çalıştıkları fabrikaların kapatılmak istenmesine karşı, AEG işçileri 20 Ekim günü 7 ülkede aynı anda greve çıktı. Almanya'nın Nürnberg kentinde üretim yapan, Elektrolux'e bağlı AEG fabrikasının kapatılmasına karşı aylardır devam eden direniş, 20 Ekim günü uluslararası greve dönüştü.

Avrupa Metal Sendikaları Birliği'nin çağrısıyla, Nürnberg işçileriyle dayanışmak için, İsveç, Almanya, Belçika, Fransa, Macaristan, İspanya ve İtalya'da 25 bin işçi greve gitti. Sendika sözcüsü "Ortak grevle ilk adımı attık. Arkası gelecek" dedi. Bu sayede Elektrolux patronları sendikaya yeniden görüşme çağrısı yaptı.

Avrupa işçi sınıfı, bir kez daha, uluslararası sermayenin saldırılarına uluslararası çapta direnmenin önemini kanıtlamış oldu.

Geçen yıl da General Motors'un Avrupa'daki Opel fabrikalarından 12 bin işçiyi çıkaracağını açıklaması üzerine, Avrupa'nın 9 ülkesinde Opel işçileri 7 günlük grev yapmıştı.

Öğrenciler Roma'da gösteri yaptı

İtalya'da 150 bin öğrenci, neoliberal eğitim yasalarını protesto etmek ve parasız eğitim hakkını savunmak için 26 Ekim günü başkent Roma'da dev bir gösteri düzenledi.

Polis öğrencilere gaz bombası ve coplarla saldırdı. Ancak öğrenciler saldırıya direnişle karşılık verdi.

Direnış işgalcileri çözüyor

Irak işgaline 1650 askerle katılan ve ABD dışındaki 4. büyük işgalci güç olan Ukrayna da işgal bataklığından çekileceğini açıkladı.

Kiev hükümeti Irak'taki askerlerini geçtiğimiz Mart ayında çekmeye başlamıştı. Ukrayna Savunma Bakanı, Irak'ta kalan 800 askerini Aralık ayında yapılacak seçimlerden hemen sonra çekeceklerini duyurdu.

Irak'ta süren direniş, böylece, işgal güçleri arasındaki çatlakları biraz daha derinleştirmiş olacak.

Bush'un savaş gemisi karaya oturdu Şimdi batırmanın zamanıdır

Şenol KARAKAŞ

Bush yönetimi her geçen gün daha da yıpranıyor. Bush'un partisindeki skandallar, neocon eliti zayıflatıyor. Bush'un partisinin ABD meclislerindeki sözcüleri, Tom Delay ve Bill Frist, yolsuzluk suçlamasıyla yasal soruşturma altındalar. Aynı gün içinde neredeyse iki skandal yaşıyor ABD'li şahinler. Bir CIA ajanının adının Beyaz Saray'dan basına sızdırılması hakkında yürütülen soruşturmada ABD Başkan Yardımcısı Cheney'nin baş danışmanı Libby, savcı tarafından resmen suçlanınca istifa etti. Şimdi Bush'un, Watergate skandalı sonrası azledilen eski ABD Başkan Nixon gibi yolun sonuna geldiği söylenmeye başladı.

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz...

Bush'un içerdeki problemleri, dışarıdaki, Bush'un en iddialı olduğu alandaki rezaletlerle birlikte yürüyor. Son seçimlerin ardından bir kral gibi yemin töreni düzenleyen Bush, günün sonuna geldiğinde, vaatlerinin her birinin yalan olduğunu gördü. Bush zaten yalan söylediğini biliyordu da, ABD'de emekçiler, savaş karşıtları, hatta Bush'un üzerinde yükseldiği siyasi ve toplumsal zemini oluşturan kesimler bile ters giden bir şeyler olduğunu yüksek sesle dile getirmeye başladılar.

"George W. Bush gibi bir liderin ABD'nin başında bulunmasının sakıncaları giderek daha çok kimse tarafından anlaşılırken" gibi başlayan cümleler artık daha fazla yazar ve siyaset analizcisi tarafından kullanılmaya başlandı. Bütün bu belalar yetmezmiş gibi Bush'un başında bir de anket belası var. Gün geçmiyor ki bir gün bir anket yayınlanmasın. Bu anketler, Bush'a oy vermiş olan Amerikalılar'ın bir bölümünün de gerçekleri görmeye başlayarak Bush'tan desteğini çektiğini ortaya koyuyor. Washington Post gazetesiyle ABC News'un birlikte yaptıkları son kamuoyu yoklamasına göre Amerikalı seçmenlerin:

- % 65'i Bush'un ekonomideki performansını başarısız buluyor.
- % 60'ı Irak Savaşı'nı sürdürmenin gereksiz olduğunu düşünüyor.
- % 58'inin Bush'un dürüstlüğü konusunda kuşkuları var.

Tek bildiği "öldürme" emri vermek

Vaatlerle gerçek arasında derin bir uçurum var. Ve gerçek ABD halkı için, Irak'ta ölen (şimdilik) 2 bin ABD'li asker. Ve gerçek Katrina felaketi. ABD'liler, tüm bu savaş çılgınlığının altında, Bush'un iddiasına göre, halkın güvenliğinin yattığını, ABD'lilerin güvenliği için Afganistan ve Irak'ta on binlerce masum insanın katledildiğini hatırlıyorlar. Ve bu yalanı hatırlayanlar, Katrina felaketinin öldürdüğü on binlerce ABD vatandaşını sormadan edemiyorlar. Felakete maruz kalan New Orleans halkına yardım ulaşmadı, yiyecek ulaşmadı. Övünülen ABD uygarlığı, dünyaya demokrasi taşıma misyonuyla dolu ABD demokrasisi çöktü. Bush'un yapabildiği tek şey, bir ABD kentini asker ve polisle kuşatmak oldu. Binlerce insan öldü. Bush'un

güvenirliliği iyice dibe vurdu.

Asıl skandal Irak'ta

Fakat Bush'u yıpratın temel mesele, Irak işgalinin istediği hızla sonuçlanmaması oldu. Yüzde 90'ı sivil halk tarafından örgütlenen direniş hareketi sadece ABD ordusunun Irak'ta elini kolumu sallayarak gezmesini engellemekle kalmadı, aynı zamanda dünya kamuoyunun ilgisinin sürekli bir biçimde Irak üzerinde odaklanmasını sağladı. Dünya kamuoyu ise Irak'a baktığında yalan, ikiyüzlülük, işkence, cinayetler, yolsuzluklar, kiralık katiller ve petrol baronlarının çıkarları için paramparça edilen bir tarihsel-kültürel miras görüyorlar.

Bush'un sağ kolu İngiltere Başbakanı Tony Blair, her zaman olduğu gibi önce döküldü ve Irak'la ilgili olarak, "Bu kadar yaygın ve sert bir direnişle karşılaşacaklarını tahmin etmediğini" söyledi. ABD'nin Irak savaşı ile ilgili çok sayıda görüş üretilmeye başlandı. Bu görüşlerin bazılarının önemi, çok farklı bir yerdere üretiliyor olması.

Öncelikle, hiç kimse Irak'a kitle imha silahına sahip olduğu için saldırılmasına rağmen tek bir kitle imha silahı dahi bulunamamış olmasını unutmuyor. Afganistan ve Irak'a saldırının ne önemli ikinci gerekçesi, "terörizmi" yok etmek olmasına rağmen, Irak işgaliyle terör saldırılarında büyük bir artış yaşanmaya, bu saldırılar Avrupa'nın göbeğinde gerçekleşmeye başladı. Bunu herkes görüyor. İspanya, Londra, İngiltere gibi ülkelerde yüzlerce insan Bush'un "terörle savaş"ının kurbanı oldu. Üstelik Usame Bin Laden hala yakalanamadı!

Irak için sunulan bir başka önemli gerekçe ise demokratik ve istikrarlı bir Irak'ın yaratılmasıydı. ABD yönetimi bu konuda da duvara tosladı. Anayasa referandumundan önce, Irak güçlerinin komutanı General Casey,

"sürecin yanlış bir yönde ilerlediğini", 'genel algıların, anayasanın, umulanın aksine, bir ulusal mutabakat belgesi olamayacağı" doğrultusunda olduğunu söylüyordu. Bir yandan direniş tüm hızıyla sürerken bir yandan da ABD'nin süper ordusu direnişle son darbeyi vuramıyor. Felluce, Necef ve Ramadi'de yaptığı gibi sivilleri, çocukları ve kadınları öldürüyor. Bu haberler dünya kamuoyu tarafından izlendikçe ABD politikaları insanlığın ortak kızgınlık öznesi haline geliyor. Bu yüzden Arjantin'de ünlü futbolcu Maradona'nın, Arjantinli sanatçılar ve sinema yönetmeni Emir Kustirica'nın da aralarında olduğu on binlerce insan Bush'u protesto ediyor. İnsanlara Ramadi'de su içmek için evinden elinde beyaz bayrakla çıkan bir çocuğun Hollywood filmlerinden çıkma keskin nişancılar tarafından vücudunun delik deşik edildiği haberleri ulaştıkça savaşa karşı milyonları harekete geçiren öfke hiç azalmıyor. Bu haberler Guantanamo ve Ebu Garib cezaevlerinde yaşanan işkencelerin boyutlarını akla getiriyor ve Bush ve kabinesinin güvenirliliği biraz daha dibe vuruyor. Oğlu Irak'ta ölen asker annesi Cindy Sheennan gibi yüz binlerce savaş karşıtı, Bush'a karşı bileyleiyor.

Bush durmayacak, durdurulmalı

İşlerin, ABD egemen sınıfının ve yönetici "yeni muhafazakârların" istediği gibi gitmemesi, Bush ve kabinesinin hemen geri adım atacağı anlamına gelmemeli. Bush durmayacak. Temsil ettiği güçten daha büyük bir güç tarafından durdurulmadıkça savaş be işgal politikalarına devam edecek. Bu saldırgan işgal çılgınlığı Bush'un temsil ettiği egemen sınıfın ölüm kalım mücadelesi. ABD emperyalizminin dünya hegemonyası için verdiği küresel politik mücade-

lenin, yani "yeni Amerikan Yüzyılı Projesinin" uygulanması için bir araçtan başka bir şey olmadığından, savaş ve işgal politikaları devam edecek.

Colin Powell gibi bir önceki ABD kabinesinin etkili isimleri bile, Bush'un küresel dayatma tutumu yerine uluslararası müttefikleriyle birlikte davranmazsa ABD'nin uluslararası toplumda daha da yalnızlaşacağını söylemeye başladılar. Irak'a 35 ülkenin desteğini alarak saldırın ABD'nin yanında bugün 10 ülke kaldı.

ABD'nin işinin ne kadar zor olduğunu gösteren başka veriler de var. ABD ekonomisinin dev bir borç batağına dönüşmüş hali. Dünyadaki toplam cari açığın yüzde 70'i, dünya GSMH içindeki payı yüzde 21 olan ABD'ye ait. Ekonomistlere göre ABD ekonomisinin büyümesinin finanse edilebilmesi için dünyanın geri kalanından ABD'ye günde 3 milyar dolar kaynak aktarılması gerekiyor. Bu miktar geçen sene günde 2 milyar dolardı. Irak işgalinin toplam maliyetinin yüz milyarlarca doları aştığı biliniyor.

İşler Bush açısından kötüye gitse de yine de iyimse olmamalıyız. Bush'u ya Irak direnişi, küresel savaş karşıtı hareket ve ABD ve İngiltere'deki savaş karşıtı hareketlerin birleşik gücü durduracak ya da Bush "oyuna" devam edecek.

Bush ve kabinesi devrilene kadar devam edecek. Yeni tehditler ev yeni saldırganlıklar sürpriz olmayacak. Başkanlık yemin töreninden beri Bush ve yakın çevresinin sık sık Suriye ve İran'ı tehdit etmelerini blöf olarak görmemek gerek. Bu ABD yönetimi, sadece Irak'la değil, ABD Dışişleri Bakanı Condillezza Rice'ın açıkladığı gibi, başından beri "Ortadoğu"yu yeniden düzenlemek"le ilgili. Aynı Rice, Suriye ve İran'la ilgili sert bir gelişme olduğunda, "savaş yetkisininin 11 Eylül'den sonra terörizme karşı savaş bağlamında başkanın elinde olduğunu" da açıkladı.

Son olarak, "teröristlerle terörizme yardım edenler arasında hiçbir fark gözetmeyeceklerini" açıklayan Bush tehdit alanını uçuz bucaksız bir coğrafyaya yaydı. Kırgızistan ve Azerbaycan gibi ülkeleri önce Donald Rumsfeld, ardından da Rice ziyaret etti. Romanya dahil bir çok ülkeyle askeri üsler konusunda pazarlıkları kızıştırıyorlar.

Biz, bir yandan Bush'un başının gerçekten de belada olduğunu bilerek ama bu belanın Bush'u durdurmaya-çacağını öngörerek savaşa karşı, işgale karşı örgütlenmeye, kampanyalar yapmaya devam etmeliyiz. Bush'un savaşı zaten, bir hegemonya savaşı.

ABD, hegemonyasını sürdürmez hale geldiği için, küresel askeri-siyasi rekabette Çin, Almanya, Japonya, Rusya ve Fransa gibi "düşmanlarını" liderliğine ikna etmek için önce Afganistan'ı, ardından Irak'ı vurdu.

Bu yüzden ABD'li "yeni muhafazakârlar" uluslararası toplumda yalnızlaşmayı önemsemiyorlar. Hatta Irak işgali öncesi Birleşmiş Milletler'in kof bir kurum olduğunu ABD kabinesinden isimler bile artık söylemeye başlamıştı.

Bush'un savaş gemisini batırmanın tek bir yolu var: kitleleşmiş savaş karşıtı kampanyalarla, ABD'deki savaş karşıtlarını ve Irak'ta onuruyla direnen direnişçileri yalnız bırakmamak.

Dünyamızı

İnsanlık kayıt tutmaya başladığından bu yana en sıcak 10 sene son 10 senede yaşandı. Açık ki dünyamızda birşey oluyor: Isınıyor. Hatta, daha doğru bir deyişle dünyamız adeta yanmaya başladı.

Son yüzyılda dünyanın ortalama ısı 0.6 santigrat arttı. Bu ısı ile Kuzey yarım kürede son bin yılın en yüksek derecesine erişilmiş oldu.

Her sene aşırı iklim olaylarında artış var. Daha çok kasırga, daha çok sel, ısı dalgaları...

Yüksek dağların tepesindeki buzullar hızla eriyor. Bu nedenle denizler yükselirken buzulların eridiği yönlerde büyük seller oluşmaya başladı.

Deniz buzulları da eriyor. Buzulların erimesi nedeniyle 2100'de denizlerin bugüne göre 88 santim yükseleceği hesaplanıyor. Bu deniz kıyısındaki çok yerin sular altında kalması demek.

Birçok vahşi hayvan ve bitkiler artık erken gelken ilkbaharlara göre yaşamaya başladılar. Bu iklim değişiminin, küresel ısınmanın belki de en önemli göstergelerinden birisi.

Sellerden etkilenen insan sayısında dramatik bir artış var. 1960'larda 7 milyon insan sellerden etkilenirken bu sayı bugün 150 milyona çıkmış durumda ve her sene de artıyor.

En önemli tehdit ise Grenland üzerindeki buzulların ve karların erimesi tehlikesi. Birçok bilimci 21'inci yüzyılın ortalarında bunun mümkün olduğunu söylüyorlar ve bu takdirde

denizlerin 7 metre yükseleceği belirtiliyor.

Bengladeş, Hollanbda gibi ülkeler bu durumda neredeyse bütünüyle sular altında kalacağı gibi İstanbul, İzmir, Antalya, başta olmak üzere Türkiye'de sayısız kent, dünyada New York, Londra, Amsterdam gibi binlerce kent tamamen veya büyük ölçüde sular altında kalabilir.

Böylesi bir gelişmenin insani boyutunun korkunçluğunu uzun boylu anlatmaya gerek yok!

Karbon Dioksit

Aklı başında herkes dünyanın ısındığının farkında ve bunun nedeninin de "sera gazı" denen gazlardan oluştuğunda biliyor. Sera gazlarının başında karbon dioksit geliyor.

Karbon dioksit gazı başlıca iki temel kaynaktan ortaya çıkıyor: Enerji santrallerinden ve motorlu kara ve özellikle hava taşıma araçlarından çıkan ekzos gazı.

Enerji santrallerinde ve motorlu araçlarda ve uçaklarda fosil yakıtı denen kömür, petrol ve gaz kullanılmakta ve karbon dioksit bu maddelerden çıkmakta.

Bugün, tüm karbon dioksit salınımı durdurulsa dahi dünyanın ısı yarım derece daha artacak. Bu ise yeni fırtınalar, kasırgalar, seller, yağmur fırtınaları, ısı dalgaları ve kuraklık demek.

Ayrıca bilimcilerin yeterince çözemediği bir sorun ise ani ısı değişiklikleri olasılığı, "Yarımdan Sonra" adlı Hollywood fil-

minde bir çok yanlış olmasına rağmen ani iklim değişikliği iyi anlatılmakta ve sonuçlarının ne kadare çarpıcı olacağı gösterilmekte.

Kyoto anlaşması

Japonya'nın Kyoto kentinden adını alan **Kyoto Anlaşması** ile ilgili tartışmalar 1997'de başladı. Anlaşma 8 yıl sonra sonunda 2005 Şubat ayında yürürlüğe girdi. Anlaşmayı 141 ülke imzaladı. En son Rusya imzalarken dünyanın en büyük karbon dioksit üreticisi olan ABD imzalamamakta direniyor.

Aslında **Kyoto Anlaşması** bütünüyle anlamsız bir tedbirler dizisi.

Anlaşmaya göre imzacı ülkeler 2012 yılına kadar 1990'da ki karbon üretim-

lerinden % 5.2 kısıntı yapacaklar.

Ne var ki bu kısıntı yetersiz olduğu gibi dünya karbon üretiminin % 25'ini üreten ABD ve gene çok yüksek oranda karbon dioksit üreten Avustralya Anlaşmayı imzalamıyorlar.

Öte yandan ortada 2012 sonrası için hiç bir plan yok. Bu konuda önder bir rolü olduğunu iddia eden Avrupa Birliği'nin ilgili bakanları bu sene toplandılar ama hiçbir karar alamadan dağıldılar. Oysa 2012'ye sadece 7 yıl var ve dünyanın ısı durmadan artıyor.

Kyoto ve ABD

Bush yönetimi bütünüyle küresel ısınma olayını göz ardı ediyor. Duymamazlıktan geliyor, sayısız bilimcinin kanıt-

larını geçersiz sayıyor. Bush yönetiminin en büyük destekçisi petrol şirketleri ve başta da petrol devi **Exxon**.

Exxon büyük miktarlarda para harcayarak bilimcilerin iddialarının tersini kanıtlamaya çalışıyor. Ancak ABD yönetimi bile gizliden gizliye küresel ısınmayı kabulleniyor ve bunun nedenlerinin başında karbon üretiminin geldiğini kabul ediyor.

Busah yönetiminin yaptığı bir plana göre karbon üretimi azaltılmayacak fakat "yoğunluğu düşürülecek"!

Plan şöyle işliyor: Eğer ekonomi belli bir miktarda gelişmişse ve karbon üretimi bu gelişmenin biraz dahi olsa altında olmuştusa bu "karbon üretiminin düşüşü" olarak kabul edilecek. Kısacası Bush yönetimi çok defa

yaptığı gibi gene açıkça insanlıkla alay ediyor. Bu yeni plana göre önümüzdeki 10 yılda ABD'nin üretimi % 13 olacak. Oysa Kyoto gelen süreçte ABD'nin üretiminin 1997-2002 arasında % 4.9 olacağı hesaplanmaktaydı. İşte bu nedenle dünyanın ısı hız kesmeden yükselmeye devam ediyor.

Bu arada Türkiye gibi ABD yönetimi de daha çok linyit ve petrolle işleyen santral inşa etmeyi planlamakta.

Ama en önemlisi ABD Savunma bakanlığı'nın aldığı tedbirler. Savunma Bakanlığı küresel ısınma tehdidini tesbit ediyor ve "gerekli savunma ve güvenlik tedbirlerinin alınması için" bütçesini yeniden ayarlıyor.

Dünyayı kasırgalar ve seller basarken Amerikan

3 Aralık, Uluslararası İklim Protestosu Günü

Yürüyüş ve mitingler

Ankara, Bursa, İstanbul ve İzmir

Ayrıntılı bilgi için: aktivizm@gmail.com

yanıyor

askerleri New Orleans'da olduğu gibi ellerinde silahlarla yoksulları kurşunlayacaklar.

Çözüm ne?

Atmosfere en çok karbon dioksit enerji santral-lerinden ardından ise kara ve hava taşımacılığında karışıyor. ABD'de enerji santrallerinin oranı % 33.2. Diğer sanayi ülkelerinde de bu oran aşağı yukarı aynı. Bu nedenle öncelikle bu alanlarda önlem almak gerekir.

Kömür, petrol ve gaz yerine temiz ve yenilenebilir enerji üretme yöntemleri kullanılabilir.

Örneğin rüzgar türbinleri bu türden bir enerji üretme yöntemi.

Yöneticiler rüzgar türbinlerine ve gene onunkadar ucuz ve temiz bir yöntem olan dalgalar- dan enerji üretme yöntemlerine "oahalı" diye itiraz ediyorlar ve sanayinin ve insanlığın ucuz enerjiye ihtiyacı olduğunu ileri sürüyorlar.

Bu iddiaları ilk bakışta doğru gibi görünüyor ama fosile dayalı yakıtlara onlarca yıldır yapılan desteğin o yakıtları ucuzlattığını unutuyorlar. Bir araştırmaya göre fosile dayalı yakıtlara yılda 235 milyar dolar destek yapılıyor.

Bu destek fosil yakıtlarına verileceğine rüzgar, dalga, güneş enerjisine verilse demek ki çok kısa zamanda bu enerji üretme biçimleri de hızla ucuz enerji haline gelir.

Ne var ki büyük enerji şirketleri henüz fosil yakıtına dayalı ve hükümetleri kontrol eden de onlar.

Bugün dünyaya hakim olan küresel şirketlerin büyük bir kısmı petrol, otomobil, uçak imali ve havayolu şirketleri. Bu şirketler doğal olarak kara ve hava taşımacılığına dayanan bir sistemi tercih ediyorlar.

Bu nedenle enerji üretme biçimi değişmediği gibi ulaşımda da ciddi sorunlar yaşanıyor.

Ulaşımda geçici sözü- mona tedbirler yerine

kalıcı adımlar atılması karbon salınımını büyük ölçüde azaltabilir.

Toplu ulaşımın büyük ölçüde yaygınlaştırılması, daha çok raylı taşımacılığın tercih edilmesi, şehir içinde bisikletin ayrıcalıklı hale getirilmesi, şehir içi ulaşımda toplu taşımacılığın parasız hale gelmesi, şehirler arası ulaşımda uçak yerine şehir merkezinden şehir merkezine işleyecek hızlı trenlerin kullanılmaya başlaması büyük bir enerji tasarrufu sağlayacağı gibi karbon üretiminin de büyük ölçüde sınırlar.

Tabii binalarda ısıtım hem içinde yaşayanların konforunu artırır hem de gene enerji tasarrufu sağlar.

Bugün bütün dünyada milyarlarca dolar yol yapımını ayrılmakta ve gene milyarlarca dolar havayolu şirketlerine vergi indirimi ve diğer biçimlerde destek olarak verilmekte. Bu kaynakların toplu ve raylı taşımacılığa harcanması kısa zamanda sorunu çözebilir.

Türkiye bu açıdan örnek bir ülke. Türkiye'deki kamyon sayısı tüm Avrupa Birliği'ndeki kamyon sayısından daha fazla. Demiryolları ise bütün Avrupa'nın en kötüsü.

Ankara-İstanbul arası trenler 10-12 saatte gidiyor, otomobiller ise 3-4 saatte. Hızlı tren ise aynı mesafeyi 2-3 saatte gide-

biliyor. Bir hızlı tren 500-600 kişi taşırken aynı miktarda insan için 400 civarında otomobil, 20 kadar otobüs gerekiyor.

Ne yapacağız?

Kapitalist bir toplumda yaşıyoruz ve toplumun temelinde fosil yakıtları ve onları çıkaran, işleyen, satan ve kullanan araçları yapan ve satan şirketler var. Kârlarını böyle elde ediyorlar. Bu şirketlerin gönüllü olarak kârlarından vazgeçeceklerini düşünmek mümkün değil.

Öyleyse ne yapacağız? Bireysel enerji tedbirleri olarak sorunu çözebilir miyiz? Hayır. Sorun bu kapitalist sistemden kurtulmaktır.

Neden ABD ve Avustralya önemli?

Sanayileşmiş ülkeler sera gazı emisyonlarının % 90'ından sorumlu. ABD tek başına bütün sera gazı emisyonlarının % 25'ini atmosfere bırakıyor. Onu çok az bir farkla Kanada ve Avustralya takip ediyor. Listeye Japonya, AB ülkeleri eski SSCB ülkeleri de eklenince toplam sera gazı emisyonlarının % 90'ına ulaşıyoruz.

Fosil yakıtlar kullanılarak elde edilen toplam enerjinin % 70'ini kuzey ülkeleri tüketiyor. Güney ülkeleri ise geriye kalan % 30'u tüketiyor. Oysa Kuzey ülkelerinin dünya nüfusu içerisindeki toplam oranı.

Fosil yakıt üreticileri

Dünyanın jandarması ABD ile fosil yakıt üreticileri arasında çok yakın bir ilişki var. Kyoto protokolünün imzalanmamasında, yenilenebilir enerji kaynaklarının şu an kullanılmıyor olmasından sorumlu olanlar ortada. Dünyanın en büyük ilk 100 şirketi arasında yer alan 4 büyük isimleri ve icraatları pek tanınan şirketler ABD yönetimine ciddi mali desteklerde sunuyorlar. İşin aslı onların çıkarlarını kollayanlar yönetimde yer alıyor.

Mobil Oil, Exxon, Texaco; Sheil Oil, açıkça milyarlarca dolar Cumhuriyetçilere bağışta bulunuyor. Aynı zamanda Demokratlara da yardım yapıyorlar.

Sera gazları nedir?

Sera gazları normalde atmosfer hacminin % 0,1'ini oluşturuyor ve bu hayatın şimdiki haliyle devam etmesini sağlıyor. Oysa insan faaliyetiyle atmosfere bırakılan sera gazlarının toplam hacim içerisindeki oranı arttıkça bütün hayatımızı etkileyecek değişiklikler ortaya çıkıyor.

Karbondioksit

Karbondioksit gazının fazladan atmosfere salınımının küresel ısınma içerisindeki payının % 55 olduğu söyleniyor. İnsan faaliyetiyle açığa çıkan 20 milyar ton karbondioksitin % 85'i fosil yakıtların kullanımını sonucu doğuyor. Geri kalan % 15 lik kısım ise kerestecilik, büyük ölçekli hayvancılık, tarım vs gibi amaçlarla ormanların yok edilmesi ile ortaya çıkıyor.

Atmosfere bu hızla karbondioksit bırakılması halinde ortaya çıkacak sonuçlar canlı yaşamının sonlanması noktasına ulaşabilir. Halihazırda atmosferdeki karbondioksit miktarı ise önümüzdeki 200 yıl boyunca ısınmanın devam etmesine yetecek miktarda.

Metan

Küresel ısınma içerisindeki payı % 15 olan metan gazı ormanların yok edilmesi, atıkların ayrışması, pirinç ve büyük baş hayvancılık sonucunda ortaya çıkıyor.

En büyük tehlike ise buzulların erimesi sonucu kutuplarda açığa çıkabilecek metan gazı stokları. Bu durumda ortaya çıkabilecek metan gazı miktarının atmosferde halihazırda var olan metan gazı miktarından fazla olduğu söyleniyor.

Diazot Monoksit.

Küresel ısınmaya katkısı % 5 civarında. Esas olarak tarımda kimyasal gübre kullanımından kaynaklanır.

Kloroflorokarbonlar

Küresel ısınmaya katkısı % 25 civarında. İlk olarak 1930 lu yıllarda buzdolabı ve havalandırma cihazlarında kullanılmaya başlanan bu gazların günümüzde çok yaygın kullanım alanı var. Hemen şu anda bu gazların kullanımından vaz geçilse bile mevcut miktar binlerce yıl boyunca zarar vermeye devam edebilir.

Paris yanarken

Roni MARGULIES

Paris'in varoşları 27 Ekim'den beri yanıyor. On gündür binlerce genç her gece polisle meydan muharebeleri sürdürüyor, etrafı yakıp yıkıyor, arabaları, dükkânları ateşe veriyor. Birinci haftanın sonunda olaylar yatışmak bir yana dursun, Paris'ten taşarak Lille, Rouen, Rennes, Toulouse, Marseille kentlerinin varoşlarına yayıldı. Şu ana kadar 900 otomobil yakıldı, 500 kişi tutuklandı, polise karşı tek tük silah kullanılmaya başlandı.

İçişleri Bakanı Sarkozy, çatışan gençleri "pislik serseriler" olarak tanımladı, "basınçlı suyla temizleyeceğiz sokaklardan hepsini" dedi. Paris savcısı gençlerin "örgütlü" olduğunu, "örgütlü bir strateji" kullanıldığını iddia etti, ama bunun ne örgütü olduğu, kimin örgütlediği sorularını cevaplayamadı. Bakanla savcının sözlerinin ardından olaylar daha da şiddetlendi, yaygınlaştı.

Olayların şiddeti ve yaygınlığı, başlamalarına yol açan nedenin fersah fersah ötesinde. İki delikanlı polisten kaçarken bir trafo istasyonuna girmiş, elektrik çarpmış, ölmüşler. Paris ve Londra'nın varoşlarında polisin göçmen delikanlıların ölümüne sebep olması, alışlagelmiş demeyelim, ama alışılmamış bir olay da değil.

Alışılmış bir olayın böyle bir tepki doğurması, olayın kendisiyle ilgili değil. Dahası, göçmenlerin yaşadıkları varoşların yoksulluğu ve sefaletle ilgili değil sadece. Batı Avrupa'nın bütün büyük kentlerinde, söz konusu ülkenin eski sömürgelerinden ve dünyanın çeşitli savaş, iç savaş ve kıtlık bölgelerinden gelen göçmenlerin yaşadığı varoşlar var. Onyıllardır var. Ve bunların hepsi, Paris'te çatışanların yaşadıkları bölge gibi, işsizliğin %20 ile %50 arasında olduğu, belediye hizmetlerinin ulaşmadığı, yoksulluğun, umutsuzluğun, çaresizliğin, uyuşturucu maddelerin ve şiddetin kol gezdiği bölgeler.

Son yıllarda bu bölgelere sırasıyla Kürdistan'dan, Somali'den, Afganistan'dan, Kosova'dan, Arnavutluk'tan, Zimbabve'den ve Afrika'nın daha pek çok ülkesinden akınlar oldu. Açlıktan, baskıdan ve ölümden kaçanlar, inanılmaz zorlukları aşarak ulaştıkları Avrupa ülkelerinde umut değil, ırkçılık, aşağılanma, yine yoksulluk ve, zaman zaman, yine ölüm buldular.

Buna rağmen, yine de bir umut besledikleri için, örgütsüz oldukları için, toplumun en zayıf kesimini oluşturdukları için, ayaklanmaları, şiddetli tepki göstermeleri nadir olmuştur, olduğu zaman da saman alevi gibi parlayıp sönmüştür.

Bu kez öyle değil. Tüm izleyenleri şaşırtan, Fransız devletini adeta çaresiz bırakan bir öfke, nefret ve şiddet var. Nedeni sadece yoksulluk ve işsizlik değil. Ayaklanan bölge, Kuzey Afrikalı göçmenlerin, büyük çoğunluğu Arap ve Müslüman olanların oturduğu bölge. Bu kitle yoksulluğa da, işsizliğe de, ırkçılığa da alışık. Ama 11 Eylül 2000'den beri, Avrupa'da yaşayan tüm Müslümanlarla birlikte, öyle bir saldırı altındalar ki, bugüne kadar ayaklanmamış olduklarına şaşmak gerek. Irak'ta ve Filistin'de olanları gün gün izliyor olmalarının yanı sıra, bizzat kendileri beş yıldır barbar, bombacı, ırz düşmanı, gerici, yamyam muamelesi görüyorlar. İnanırları, değer verdikleri her şey ayaklar altına alınıyor.

Korkarım Avrupa'daki son yangın olmayacak bu. Irak işgalinin yarattığı vahşet Irak'la sınırlı değil çünkü.

Milliyetçilik

Türk solunun çıkmazı-2

Cengiz ALĞAN

2005 yılı Türkiye'de milliyetçiliğin pek çok tezahürünün yaşandığı bir yıl olarak tarihe kaydedilecektir. Türk sermayesinin Avrupa Birliği'ne eklenme sürecinin hızlanmasıyla birlikte, her türlü yan örgütlenmesiyle ülkücü faşist MHP'den başlayarak, halâ sol etiketi taşımaya çalışan İşçi Partisi, Cumhuriyet Gazetesi, Kanal Türk TV, Türk Solu çevresi ve çoğu zaman CHP'nin de aralarında bulunduğu irili ufaklı gruplar, 'Atatürk milliyetçiliği' ekseninde biraraya gelip çeşitli platformlarda 'alternatif' politika üretmeye soyundular.

Kızılmacılar

Bu gruplar işi birbirlerine "Biz yalnızca siz solcular sloganlaştırdığı için anti emperyalizme karşı çıkıyorduk. Çok haklıymışsınız" ya da "Gerçek yurtseverler milliyetçilerdir. Bugün tüm ulusal güçler ittifak halinde olmalıdır", şeklinde hayranlık bildirmeye kadar vardılar.

Bu ittifaka katılmamış olsa da kemalizm-stalinizm bayrağını göğsünü gere gere yükselten sol gruplar da (örneğin TKP'nin Yurtsever Cephesi) tartışmaya ulusalcılık, yurtseverlik gibi milliyetçilikten türetilmiş ve milliyetçiliğin sağın tekelinde olmasına karşı ortaya atılmış muğlaklaştırıcı kavramlarla dahil olarak Türk milliyetçiliğinin elinin güçlenmesine fiilen katkıda bulundular.

Kısaca hatırlarsak; artmaya başlayan asker cenazelerinin politik gösterilere dönüşmesi, 'Ermeni Konferansı'nın önce ertelenip sonra protesto edilmesi, Orhan Pamuk'a dava açılması, Hrant Dink'e hapis cezası verilmesi, 6-7 Eylül sergisinin basılması, Eğitim-Sen'in anadilde eğitim hakkını savunması nedeniyle kapatılmak istenmesi, 'Aydınlar Bildirisi'nin basında önemli bir yer kaplaması ve yöneltilen ırkçı-milliyetçi eleştiriler, MHP'nin Ankara'daki AB karşıtı büyük mitingi, linç girişimleri, taşrada Kürt göçmenlere saldırılar... gibi bir dizi olay, bu yıl hepimizi kaygılandıran gelişmeler oldu, olmaya da devam ediyor.

Dumanlı havalar

Bu gelişmelerin yarattığı milliyetçi havanın kamuoyunda önemli bir yer bulmadığı söylenebilir. Pek çok TV kanalı, radyo ve gazeteler bu konuların herbiri üzerinde tartışmalar düzenledi, 'uzman' görüşlerine başvurdu, kamuoyunu yönlendirmenin her türlü aracını kullandı. Bir yandan da Türk milliyetçiliğini pompalayan çok-satar kitaplar yayımlandı. Örneğin edebiyatla ilgisi olmayan iki gencin yazdığı ve Türkiye üzerine dünya çapında bir komployu anlatan Metal Fırtına kitabı Eylül ayı rakamlarıyla 520 bin sattı. Turgut Özakman'ın, aslolarak 'ulusal onuru incinmiş Türk halkına' tarihten 'onurlu sayfalar' aktaran ve bu onuru okşama çabası içinde bir anlatıma sahip Şu Çılgın Türkler kitabı, aynı dönem içinde 200 baskı yaptı ve yaklaşık bir milyon insana ulaştı. Hitler'in Kavgam kitabına gösterilen ilgi uzun uzun tartışılırken kitap (yine aynı dönem içinde) 50 bin satışa ulaştı.

Ülkücü faşistler

MHP içindeki muhalif kanadın yayın organı Yeniçağ gazetesi satış rakamları çok kısa sürede 60 binlere vardı. Kanal Türk'te Ceviz Kabuğu programını yapan Hulki Cevizoğlu (Türk Ocakları'ndan ödüllüdür

ve Kızılma'nın basın ayaklarından biridir), programında, artık açık açık, Musul'un Misak-ı Milli sınırları içinde olduğunu ve alınması gerektiğini, ülkede sağlam ulusal bir önderlik bulunmadığı için bunca sorun yaşandığını anlatıp duruyor. MHP içindeki kırılganlıkların da yavaş yavaş giderilmeye başladığı görülüyor. Prof. Ümit Özdağ'ın başını çektiği yönetime muhalif kanat merkeze yaklaşılarak buzları eritiyor. En son Attila İlhan'ın cenazesinde Devlet Bahçeli'yi Yeniçağ gazetesinin arabası taşıdı.

Egemen sınıf milliyetçiliği

İktidar bloğundaki her küçük/büyük sendelemede Türk milliyetçiliğini yükselten grupların yarattığı tehlike açık: egemen sınıfın sonu daima kanla yıkanan faşizan milliyetçiliğini güçlendirmek ve bunun en sahici savunucusu ülkücü faşistlere taban sağlamak. Bu durumun en tehlikeli yanı da henüz politik arenanın aktörleri olarak sahnedeki yerini almamış, siyasi arayış içindeki geniş yığınların kafasını karıştıran sol milliyetçilikler.

Türkiye'de, ister sağ, ister sol milliyetçilik olsun, kendisini daima (tüm kesimlerde ortak kabul gördüğü varsayılan) Atatürk milliyetçiliği zemininde meşrulaştırmaya ve

güçlendirmeye çalışmıştır. Bunu soldan yapanlar millet yerine ulus, milliyetçilik yerine ulusçuluk, ulusalcılık veya yurtseverlik terimlerini kullanarak prim yapma gayretinde olmuşlardır. Ancak gerçekte bu devletin ideolojisidir.

Kuruluşun ideolojisi

Tek parti diktatörlüğü döneminin henüz erken dönemlerinde milliyetçilik parti programına alınmıştır. 1927'deki Cumhuriyet Halk Fırkası Nizamnamesi'nde milliyetçilik ilkesi üçüncü sıradadır. 1931 yılında kabul edilen CHP'nin ilk programında ise, milliyetçilik resmi olarak ortaya konmuş ve Altı Ok içinde ikinci sıraya yükselmiştir.

Kavramın ulusçuluk olarak tanımlanması ise, 1935 kongresinde ve Öztürkçecilik akımının popülerleşmesiyle siyasi dile girmeye başlamıştır. 1937'de yapılan bir Anayasa değişikliğiyle, milliyetçilik ilkesi sadece partinin değil devletin de ilkesi olarak benimsenmiştir. Dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya değişiklik önerisi konuşmasında şöyle der: "Zaten insanlık tarihi Türkle başlar. Türk olmasaydı belki tarih olmazdı ve muhakkak ki medeniyet de başlamazdı". CHP eski genel sekreterlerinden Recep Peker ve emekli general Refet Bele'nin

konuşmalarında da sık sık milliyetçilik ile sınıf bilinci, milliyetçilik ile enternasyonalizm arasındaki ters orantıdan dem vurulur.

Mustafa Kemal'in ağzından

Daha yetkili bir ağızdan, daha önemsiz konularda bile aşırı milliyetçi, ırkçılığa varan sözler duyabiliriz. Örneğin 1926'da sporculara hitaben yaptığı bir konuşmada Mustafa Kemal şöyle der: "Bu kadar mühim olan spor hayatı, bizim için daha mühimdir. Çünkü ırk meselesidir. Irkın ıslah ve küşayışı meselesidir...". Ya da 1932 yılında Keriman Halis dünya güzeli seçilen ilk Türk kızı olduğunda Cumhuriyet gazetesi'ne verdiği demeçte, ırk vurgusunun hiç de azalmadığı görülür: "...Türk ırkının dünyanın en güzel ırkı olduğunu tarihi olarak bildiğim için, Türk kızlarından birinin dünya güzeli intihap olunmuş olmasına çok tabii buldum."

Örnekler sınırsız. Yukarıda söylendiği gibi Anayasa'ya da yerleştirilerek milliyetçiliğin devletin resmi ideolojisi olduğu tescillenmiştir. Üstelik 1961 Anayasası'nın başlangıcında da "Türk milliyetçiliğinden hız ve ilham almak" devletin genel ilkesi olarak yerini almış, 1982 Anayasası'nda çerçevesi "Atatürk'ün belirlediği milliyetçilik anlayışı" olarak oturtulmuştur. Atatürk'ün milliyetçilik anlayışı ise bellidir.

Nihai hedefi, varolan kapitalist devlet aygıtını yıkıp yerine (geçelim dünya devrimini) emekçilerin tek söz sahibi olduğu geçici bir devlet kurmak olan sol, yıkmaya çalıştığı aygıtın anayasal ideolojisine sarılarak hedefine ulaşabilir mi? Bu durumdan çıkarılacak sonuç şu olabilir; Türk solunun geniş kesimlerinin dünya görüşünün temelinde marksizmin özümsememesi olması gerçeği yatar. Türk solunun ideolojik yaklaşımlarına ve siyasi pratiğine üstünkörü bir bakış bile, bu yaklaşım ve pratiğin özünde kemalizmi, bu özü çevreleyen kabukta ise çarpıtılmış marksizm yorumlarını görmeye yeter.

"Sınıf bilinci taşıyan işçiler... ulusalcılığın her türüyle en sert biçimde savaşır!"
(Lenin, Put Pravdi, 10 Mayıs 1914)

Fransa'da intifada

Paris'te başlayıp Fransa'nın birçok kentine yayılan ayaklanmanın önemi önce fazla kavranmadı ama şimdi herkes bu ayaklanmaları konuşuyor.

Olaylar her zaman olduğu gibi beklenmedik bir zamanda başladı ve beklenmedik bir hızda gelişti. Bu satırların yazıldığı 11. gün ayaklanma Paris'te aniden durmuş fakat diğer kentlerde hızını kaybetmiş de olsa sürmekteydi. Paris'te gelişmelerin nasıl olacağını kestirmek ise zor. Gerçekten ayaklanma bitti mi, yoksa bir soluk mu alıyor yoksa yeni bir hamle mi hazırlanıyor?

Bütün ülkelerde sağ ayaklanan gençleri şiddetle eleştiriyor. Fransa içişleri bakanı Sarkozy ise Paris'in varoşlarında sokağa çıkan gençler için "sıçan", "böcek", "pislik" ve "ayaktakımı" gibi ifadeler kullanmıştı ve şimdi "ayaktakımı" Sarkozy'nin istifasını istiyor. Bu gerçekleşec ek mi? Bunu da ileride göreceğiz.

Kendiliğinden hareket

Paris ayaklanması bütünüyle kendiliğinden bir hareket ve bütünüyle umutsuz bir gençliğin yürek paralayıcı feriyadı.

Sokağa çıkan ve karşılarına çıkan zenginliğe ilişkin herşeyi yakan gençler çaresiz. Gazeteciler "neden arabaları yakıyorsunuz" diye sorduğunda, "başka ne yapabiliriz ki" diye cevaplıyorlar. Yapabilecek başka birşey olduğunu düşünmüyorlar.

Kimileri, tabii solcular, bilinçsiz ve örgütsüz oldukları için eleştiriyor. Doğru, sosyalist değiller ve devletin yıkılmasını ve yerine merkezi planlamaya dayalı bir yeni rejimin kurulması gerektiğini bilmiyorlar. Doğru bir sosyalist öncü örgütleri yok. Ama öfkeli. Öfkelerini göstermek istiyorlar ve doğrusu çarpıcı bir biçimde

de gösterdiler.

Cumhuriyeti savunanlar

Göçmenlerin çocuklarının üzerine hükümet ağır bir biçimde saldırdı. Arada biraz şaşkınlık yaşasalar da bu işi baskı yasalarının çoğaltılması için bir bahane olarak gördüler ve sıkıyönetim, sokağa çıkma yasağı gibi yeni tedbirleri devreye sokmaya çalışıyorlar.

Bütün bunlar "cumhuriyetin savunması" olarak yapıyor. Aynen Türkiye'de her türlü baskının laik cumhuriyetin savunulması" adına yapılması gibi.

Geçtiğimiz sene "cumhuriyetin" savunucuları Müslüman kız öğrencilerin okullara başörtüsü ile girmesini yasakladı. Fransız aydınları ve solun çok büyük bir kısmı "laiklik" adına bunu savundu. Türkiye'de de tabii ki sol milliyetçi laik sol Fransız devletinin bu adımını coşkuyla karşıladı. Fransa'da yasaklanan Türkiye'de niye yasaklanmasın" diye çığlıklar attı.

Son bir kaç ayda ise Fransa'nın

çeşitli yerlerinde göçmenlerin yaşadığı binalarda çıkan yangınlar çok sayıda yoksul göçmenin yaşamını kaybetmesine neden oldu.

İslama karşı haçlı seferi

Bütün bunlara ek olarak 11 Eylül'den bu yana bütün Batı dünyasında İslam'a karşı bir haçlı seferi var. Yaşadıkları ülkelerde zaten en aşağı itilmiş olan göçmenler birde İslam'a karşı sürdürülen savaş havası nedeniyle toplumun geri kalanından bütünüyle dışlanmaya başladılar.

24 Eylül'de İngiltere'deki savaş karşıtı gösteriye Müslüman Asyalı gençlerin katılımındaki yoğunluk bu ülkedeki anti terör önlemlerinin bütünüyle bu kesimi hedeflemesini gösterdi. Ama İngiltere'de ki güçlü savaş karşıtı hareket ve bu hareket içinde etkin olan uluslararası sosyalist SWP'nin tutumu Müslüman gençlere politik olarak kendilerini ifade etme olanağı tanımakta. Gerek savaş karşıtı gösterilerde, gerekse de Respect aracılığı

Asyalı göçmen işçiler kendilerini ifade edebilmekte ve kendilerine dönük politik saldırıya politik olarak cevap verebilmekteler.

Fransa'da ise durum farklı. Bu ülkede solun hatalarından kaynaklı bir biçimde savaş karşıtı hareket cılız ve olduğu kadarıyla da bu harekete Arap ve Afrikalı göçmenlerin katılması için kampanya yapılmamakta. Aynı şekilde sol Müslümanlara dönük saldırılarda da onların yanında yeterince açık bir biçimde tutum almıyor ve hatta başörtüsü sorunda olduğu gibi devletten yana tutum alıyor. Bu nedenle de Fransa'da göçmen işçiler kendilerini solun güçlerinin yanında politik olarak ifade edemiyorlar. Onlara kalaan tek yok öfkelerini ifade edebilmek için sokağa çıkmak.

Polisi destekleyen sol!

Son olaylar üzerine solun bütününe doğru bir tutum aldığı söylenemez.

En büyük sol güç olan Sosyalist Parti susuyor. Fransız

Komünist Partisi Sarkozy'nin istifasını isterken diğer taraftan da polis üzerinde "demokratik kontrol" talep ediyor ve daha da ileri giderek "hükümet düzeni koruyamakta yetersiz kaldığını gösterdi" eleştirisini ileri sürüyor. FKP'ye göre önemli olan düzenin korunması!

Fransa'nın iki büyük devrimci sol örgütünden Lutte Ouvrier (İşçi Mücadelesi) ise Sarkozy'yi şiddetle eleştirmenin yanı sıra toplumla daha içiçe bir polis çalışması öneriyor!

Diğer devrimci sosyalist örgüt, LCR (Devrimci Komünist Birlik) ise ayaklanma yaşanan bölgelerde çeşitli ekonomik talepler ileri süren kitle gösterisi yapma çağırısı yaptı.

Faşist partinin lideri Le Pen ise durumu "içsavaş koşulları" olarak değerlendiriyor ve taraftarlarını bir içsavaşa hazır olmaya çağırıyor.

Göçmen işçi sorunu her yerde var

Göçmen işçi sorunu sadece Fransa'ya özgü bir sorun değil. Amerika'da, Avrupa'nın diğer ülkelerinde ve Orta Doğu'nun petrol zengini ülkelerinde de var. Bütün bu ülkelerde göçmenler çok ağır koşullarda yaşıyorlar. İşsizlik çok yüksek. Yaşam koşulları çok düşük. Eğitim olanakları yok. Ve, her yerde horlanıyorlar, toplumun geri kalanından itiliyorlar.

Paris'te yaşananlar kolaylıkla diğer Avrupa ülkelerine de sıçrayabilir. Nitekim 1980'lerin başında İngiltere'de, zaman zaman Amerika'da çeşitli kentlerde yaşanıyor. Birbirlerine çok benzeyen tepkiler bunlar.

Ancak Ortadoğu'nun göçmenleri de Paris'i örnek alabilirler. Arap şeyhliklerinde ya da Suudi Arabistan'da göçmenler "yeter" diyerek ayaklanabilir ve zenginliği yakıp yıkmaya başlayabilir.

Herkes ders çıkarsın

Tayyip Erdoğan bir süre önce Fransa'da okullarda başörtüsünün yasaklanmasını kast ederek "herkes ektiğini biçer" dedi. Başbakan'ın bu sözlerinde büyük bir doğruluk var. Gerçekten de Fransa'da Müslüman gençleri o denli horladıktan sonra bir de açıkça Müslüman oldukları için horladığında tepkinin patlamasına hizmet ediyorsun. Üstelik bir de İçişleri Bakanı çıkıp "sıçan", "haşere", "ayaktakımı" vs deyince işler daha da karşıyor.

Fransa'dan herkes kendi dersini çıkarmalı.

Bu ülkede de her fırsatta kimlikleri yok sayılan, her fırsatta salyallı ırkçı, milliyetçi saldırılara uğrayanlar var: Kürtler.

Durum tabii ki farklı. Paris'in müslümanları örgütsüz, Kürtler örgütlü. Paris'in Müslüman göçmenleri ne istemeleri gerektiğini tam bilemiyor,

Başbakan Erdoğan Paris'den doğru dersi çıkarmış. şimdi Türkiye için de doğru dersi çıkarmalı.

İslam ve sol

Selma Yakup İngiltere'de Respect'in kurucularından ve savaş karşıtı hareket içindeki önde gelen Müslüman aktivistlerden. Son seçimlerde Respect partisinden aday oldu ve %27 oranında oy aldı.

Aşağıda Selma Yakup'un bu sene Temmuz ayında Lopndra'da düzenlenen Marksizm toplantılarında yaptığı "İslam ve sol" başlıklı konuşmasının geniş bir özeti ni bulacaksınız.

Benim için bu toplantıda bulunmak çok garip. Ben geçen sene ki savaş karşıtı hareketin ve Respect'in başarılarını kutlayacağımızı düşünüyordum ama son bombalama olayları oldu ve herşeyi değiştirdi.

Televizyondan olayları seyrederken 11 Eylül 2001'deki benzer olayları seyrederken neler hissettiğimi hatırladım. İki olay karşısındaki tepkilerimi karşılaştırırken ne kadar değiştiğimi ve bu değişimde sizlerin benim üzerimdeki etkinizi fark ettim.

11 Eylül 2001'den sonra çok korkuyordum. Gelecek hakkında derin bir pesimizme sahiptim. Arkadaşlarımla birlikte bir Müslüman olarak İngiltere'de kalmanın güvenli olup olmayacağını tartışmaya başlamıştık. Ve, eğer İngiltere'yi terk edeceksek hangi ülkeye gidebilirdik.

Kendimi göreceli olarak topluma entegre olmuş bir olarak görmeme, bir psikolog olmama, üniversiteye gitmiş olmama ve bir çok Müslüman olmayan arkadaşım olmasına rağmen Müslüman olmayanların bize ne kadar güvendiklerini, bizi ne kadar savunacaklarını sorgulamaya başladım. Herkes 11 Eylül'ün kurbanları için üzüldükten bir Müslüman olarak benim üzüntüm pek sayılmıyordu. Diğer yurttaşlarımdan beklenmeyen ölçüde defalarca ve defalarca bu bombalamayı kınamam gerektiğini biliyordum.

Son bombalamadan sonra Müslümanların günah keçisi yapılmasında birçok benzerlik vardı ama bir de çok önemli bir fark vardı. Bu defa kendimi yalnız hissetmedim. Bu defa kendimi aynı ezici yılgınlık içinde hissetmedim.

Bu defa biliyordum ki onbinlerce insan eğer bizim hükümetimiz başkalarının ülkesinde bombalar patlatırsa karşılığında bazıları da gelip bizim sokaklarımızda bombalar patlatabilirdi.

Guardian gazetesinin yaptığı anketin Blair'in bütün çabasına rağmen Londralıların üçte ikisinin Londra'da patlayan bombalarla Irak'ın işgali arasında doğrudan bir bağ kurmuş olması savaş karşıtı aktivistlerin bu ülkenin politik kültürünü ne ölçüde değiştirdiklerinin kanıtıdır.

Bombalamalardan sonra ırkçı bir dalğanın kabarmamış olması da gene savaş karşıtı hareketin bu ülkede ne denli güçlü bir biçimde ırkçılığa karşı set olduğunun kanıtıdır.

Bunlar ve daha başkaları hep bu ülkenin dört bir yanındaki savaş karşıtı aktivistlerin çabalarının ürünüdür.

Savaş karşıtı hareket içinde sol ile Müslüman toplum arasındaki işbirliği sayesinde bana yeniden umut verdiniz ve bunun için size teşekkür ederim.

Bir çok defa sosyalistlerin savaşa karşı kampanyalarını gördüğüm vakit ne kadar rahatladığımı anlattım. Bu benim için yeni bir yolculuğun başlangıcı oldu. Ama tabii bu yolculuğun inişleri ve çıkışları vardı.

En başta, Savaşı Durdur Koalisyonu'nun yeni kurulduğu günlerde bu hareket içinde sosyalistlerin olmasına karşı çıkan sosyalistlerle karşılaştım.

Başlı örtülü Selma Yakup'u toplantı

başkanı yapamayız diyorlardı. Başlı örtülü bir kadının Savaşı Durdur Koalisyonu'nda önde gelen bir yere gelmesi bu koalisyonun laik pozisyonuna zarar verir. Ayrıca İran devrimi sol ile Müslümanların yan yana durmayacağını, durmaması gerektiğini göstermiştir.

Onların bu tepkilerini anlayamıyordum. İran'ın benle ne ilgisi var diye düşünüyordum. Kafamdaki bir bez parçasına neden bu kadar takılıyorlar diyordum. Neden Müslümanları yekpare gerici bir blok olarak düşünüyorlar diyordum.

Bu tutumları sonunda aştık ama bize zarar verdiler. Bir çok Müslüman ilk savaş karşıtı toplantılara geldiler ama istemediklerini duyunca daha sonra gelmediler. Eğer Müslümanlarla çalışmak istemiyorsanız bizde sizle çalışmak istemiyoruz dediler. Bu geri bir adımdı.

Geçen gün Tarık Ramadan'la karşılaştım. Bana Fransa'da Müslümanlarla sol arasında neler yaşandığını anlattı ve anlatılanlara inanmadım.

Hareketimizin merkezinde yer alan Bernard Cassen (ATTAC'ın onursal başkanı ve Le Monde gazetesinin editörlerinden) SWP'ye ve Respect'e solun en temel prensiplerinden ödün verdiklerini söyleyerek eleştirmiş. İngiltere'de yaptıklarımızı eleştirmiş. Kısaca İngiltere'de olanları Avrupa kıtasına bulaştırmamak istediklerini söylemiş.

Bunu değinmek istiyorum çünkü Avrupa'daki tartışmalara bizde katılmıyoruz. Bu, Müslümanların tek bir monolitik blok oldukları anlayışına karşı çıkmak gerekir.

Bütün toplumlar gibi Müslüman toplum da farklı toplumlardan, deneylerden ve politik düşüncelerden oluşan bir mozaiktir.

Mesela ben son seçimlerde Respect aday olduğumda bana politik olarak karşı çıkanlar Müslümanlardı.

Bir Liberal, bir Muhafazakâr Müslüman aday vardı. İkisi de bana karşı aday olmuşlardı.

Ayrıca aşırı dinci Müslümanlar camilerde bildiri dağıtarak, konuşmalar yaparak en çok bana karşı çıktılar. Benim dinsizlerle çalıştığımı söylüyorlardı ve bu da haramdı.

Ayrıca haklı olarak çok korkanve bu nedenle daha büyük bir şemsiye arayan bu nedenle de İşçi Partisini tercih eden Müslümanların da eleştirileri ile karşılaştım. Benim gibilerin Müslümanlar için büyük bir

tehlike olduğumuzu söylüyorlardı. Örneğin Tarık ile karşılaştığım gün Oxford Üniversitesi'nde panelist olarak konuşuyordum. Diğer konuşmacılarda Müslümandı ve bana çok saldırdılar. Dinleyiciler ise çok destek verdiler. İşçi Partili ve Liberal Müslüman konuşmacılar benim Müslümanları çok kötü bir yola sürüklediğimi söylüyorlardı.

Müslümanlar şimdi alırı uçlarla, yani solcularla, işbirliği yapmamalıydı. Zaten yeterince sorunumuz vardı. Dolayısıyla kendimizi diğer marjinal gruplarla yanyana getirmemeliydik.

Onlara evet biliyorum geçerli politik bakış açısından biz marjinaliz, solda marjinal ama fikirlerimiz marjinal değil dedim. Bizim barış ve sosyal adalete dayalı değerlerimiz insanların çoğunluğunun fikirleridir ve insanları bu değerlerin etrafında birleştirebiliriz.

Ve zaten bütün ilkelere dayalı politik tutumlar daha geniş bir destek kazanmadan önce marjinal olarak başlar.

Bush'un savaşı Afganistan'a saldıran planları yapılırken başladı. O vakit çok marjinaldik. Bizim o zamanki tutumumuz çok da popüler değildi. Ama işte o zamanki ilkeli tutumumuzla dev bir küresel hareketin temellerini attık.

Güçlü toplumsal hareketler ve politik alternatifler inşa ederken sorun bizi neyin birleştirdiğini hiçbir zaman unutmamaktır ve sanırım Fransız solunda Cassen gibileri bu temel konuda kör olmuş durumdadır. Bütün Avrupa'da hareketimiz eğer sol Müslümanlarla nasıl işbirliği yapabileceğini kavrayorsa o kadar güçlü olur. Sanırım biz İngiltere'de bu konuda başkalarının öğrenebileceği bazı adımlar attık.

Ne yazık ki Fransa'nın bu konudaki hataları onların savaş karşıtı hareketlerinin İngiltere, İspanya, İtalya ya da Yunanistan düzeyine ulaşmasına engel oldu.

Fransa'nın asker göndermemesinin onları etkilediği tartışmasına ise aldırımıyorum çünkü Yunanistan'da asker göndermedi ama Avrupa'nın en etkileyici hareketlerinden birisini oluşturuyorlar. Fransız solu için en önemli sorunlardan birisi Müslümanlarla ilkeli bir ittifak yapacak politik netliğe sahip olmalarıdır.

Müslümanlarla konuşurken onları sürüklemem gerektiğini biliyorum. Bunu yapabilmek için insanlarla oldukları yerden başlamalısınız. Yani kendilerini ilişkilendirebilecek-

leri ve benim de kendimi ilişkilendirebileceğim bir paradigmadan taşınmak gerekiyor. Bu Kuran tevsirlerine girmektir. Peygamberin yaşamına, adalet ve dayanışmaya, girmektir çünkü hepsi orada. Bütün ideolojilerde olduğu gibi birçok anlayış ve yorum var ve benim anladığım kadarıyla bu solda da böyle.

İnancımada adalet için mücadele etmek benim için merkezi ve bu benim daha geniş politik konulara girmeme neden oluyor. Kuran-ı daha çok okudukça bir Müslüman olarak bunu yapmam gerektiğini daha çok anlıyorum.

Bir Müslüman olarak benim için Müslüman olmayanlarla birlikte çalışmak benim ilkelerimden bir özveri değil. İster ailemizde olsun, ister topluluğumuzda ya da bütün toplumda olsun, en önemli ayırdedici çizgi, baskıya karşı çıkmaktır. Ya baskıya karşısınız ya da onun yanındasınız.

Kendilerini saf Müslüman olarak görenlerin ateistlerle çalışmayaız demeleri ile solda kendilerini saf laikler olarak gören ve biz inananların kendilerini kirlettiğini düşünenlerin ortak yanı çok fazla. Dolayısıyla dogmatiz olmanın sadece dine inananların tutumu olmadığını düşünüyorum.

Eğer kafamıza bu engelleri koyarsak eğer bu saf olmaideolojilerine kapılırsak temel noktayı gözden kaçıırız. Çünkü, tam şimdi, yeni liberal politikaların tam merkezinde Müslümanlara saldırı yatıyor ve İslam korkusu bu saldırıyı meşurlaştırıyor.

Bu gerçeği reddedemeyiz. Dolayısıyla eğer sol şimdi bu kapana yakalanırsa ve laik olmayan insanlarla çalışabilirmiyiz diye sorgularsa, çünkü zaten şu anda ezilenler onlar, kaybeder. Eğer hareketimizin güçlü olmasını istiyorsak ve şimdi düşünmeye karşı mümkün olan en büyük gücü toplamak istiyorsak, bunun için bizi birleştirici bir temele ihtiyacımız var. Bu dine inananların, inanmayanların net bir politik platform üzerinde birlikte hareket etmelerini gerektirir. Burada "hep beraber elele tutuşalım" yaklaşımı içinde değilim.

Dolayısıyla şimdi, ateistlerle, sosyalist aktivistlerle kendi Müslüman kardeşlerimden daha çok ortak noktaya inanıyorum. Ama bu benim için bir ödün, anlaşma değil, bu benim için benim anladığım anlamda İslami adalet

anlayışının sonucu-dur. İsterseniz buna sosyalist enternasyonalizm deyin, ben İslami kardeşlik diyorum, dünyanın her yanındaki ezilenlerle birlikte çalışmamız anlamına geldiği sürece aldırılmaz.

Ve biliyorsunuz, ben burada kalkıp "başka bir dünya mümkün" dediğimde sadece cennetten bahsetmiyorum burada önümüzde duran dünyayı da kast ediyorum.

Respect'in kurucularından birisi olduğunu gurula söylüyorum, ve bu çok ilginç bir deney. Nereye gideceğini bilmiyordum ama böyle birşey yapmamız gerektiğini hissediyordum.

Sendikacılarla, çevre için mücadele edenlerle, çalışan insanların hakları için ayağa kalkanlarla, aralıksız bir biçimde savaşa karşı kampanya yapanlarla Muhafazakâr Parti'de veya İşçi Partisi hükümetinde veya Liberaller arasında benim adıma konuşanlardan çok daha fazla ortak yanım olduğunu biliyorum.

İşte bu Respect'in dayandığı noktadır. O yeni liberalizmin ve emperyalizmin politikalarına karşı bir alternatiftir. Açık ki bu bizim ortak yanımızdır. Kenara koyduğumuz kuyduklarımızı çok bilinçli bir biçimde kenara koyuyoruz.

Hissettiğim deney meyvesini verdi. Bu bazen bilinmeye gitmek yarattığımız şeyin ne olduğunu tam bilememek oluyor. Bütün bunların nasıl gelişeceğini söyleyemem. İdeal sosyalist devlet şöyle, İslami devlet böyle olur dolayısıyla bu ikisi hiçbir zaman yanyana gelemez dolayısıyla Müslümanlar ve sosyalistler birlikte çalışmamalıdır dememeliyiz. Bunun doğru bir yaklaşım olduğunu düşünmüyorum. Sanırım açık ve ilkeli bir tutumla bilinmeye doğru giderek, ortak yanlarımızı vurgulayarak gerçek bir politik ortaklık yaratabilir ve savaş ve özelleştirme politikalarına karşı gerçek bir alternatif oluşturabiliriz.

Bu bizim Respect'teki çalışma tarzımız ve sanırım önemli bir politik deney oluşturuyoruz.

Kuran'dan bir alıntı ile bitirmek istiyorum: "Bu zengin ya da fakir, ailenizin aleyhine de olsa adalet için ayağa kalkın".

Ben buradan şunu anlıyorum: kendiniz gibi olanlarla beraber olmak kolay olandır. Gerçek sınav sizden farklı olanlar ve ille de sizinle aynı şeylere inanmayanlar için ayağa kalkmaktır. Ve size bir de Lenin'den 1902'de yazdığı bir yazıdan alıntı yapmak istiyorum: İnsanlar ücret artışı için mücadele ettiklerinde iyiyi sendililer olurlar ama Yahudilere saldırıldığında onların yanında yer alırlarsa gerçek sosyalistler olurlar.

Bizim dayanışmamız bizim gücümüzdür.

Teşekkür ederim

3 Aralık Uluslararası İklim Protesto Günü

Ankara'da hızla hazırlanıyoruz

3 Aralık çağrısını duyar duymaz kampanyayı başlattık. 45 kurum ve çevreye hazırladığımız dosyayı ulaştırdık. 7 Ekim'de gerçekleştirdiğimiz ilk toplantımızda **Ankara Küresel Isınma Eylem Günü Çalışma Grubu**'nu kurduk.

Görüştiğimiz hemen herkes küresel ısınmanın bir mücadele alanı olduğu konusunda hem fikirdi. Bir çok kurum ve kişi küresel ısınma hakkında zaten bir şeyler yapmaya başlamıştı. Bu durum kampanyayı oldukça geniş tabanlı bir temelde inşa etmeye başlamamızı sağladı.

Çalışma Grubu'na katılan ya da destek veren belli başlı kurum ve çevreleri saymak gerekirse: Çevre, Jeoloji, Metalurji, Makine Yenişehir Şube Öğrenci ve Sanayi Komisyonları, Ziraat mühendisleri odaları, Tarım Orkam-Sen, TAR-VAK (çiftçi

sendikaları), Yeşiller, Ekoloji Kolektifi ve Cebeci Barış ve Adalet Topluluğu. Bu kadar geniş bir kesimin 3 Aralık'tı tartışmak için bir araya gelmesi cesaret vericiydi.

Şunu hemen vurgulamak gerek: 3 Aralık kampanyası esas olarak bireysel katılıma ve aktivizme dayanmaktadır. Ankara'daki Çalışma Grubu bir çok aktivistin bireysel katılımı ve inisiyatifi ile ayakta duruyor.

3 Aralık çağrısı en çok TMMOB örgütlerinde ve üniversitelerde taraftar kazandı. DTCF, İletişim ve Hukuk Fakülteleri, ODTÜ ve Gazi Üniversitesi'nden onlarca aktivist ilk baştan itibaren kampanyayı örgütlemeye başladı.

3 Aralık'ta Ankara'da yürüyüş ve miting yapacağız. 3 Aralık'a katarsa: - Sokak masası: Mimarlar Odası önünde her gün 14.00 - 17.30 arası

broşür dağıtıp, küresel çağrı metnine imza topluyoruz.

- Her Cumartesi 13.00 - 14.00 saatleri arasında bir kafede "Cemre" filmini gösteriyor, ardından tartışıyoruz.

- Her Çarşamba saat 19.00'da aktivistler toplanıyor.

- Üniversitelerde masa açıyoruz.

Kasım ayı boyunca "Havadan Sudan Konuşuyoruz" başlıklı tartışma toplantılarını düzenleyeceğiz.

- TMMOB, KESK ve diğer örgütlerde "Cemre" filminin gösterimini yapmak için girişimlerde bulunuyoruz.

Aktivistler sokak faaliyetiyle moral kazanıyor. Herkes küresel ısınmayı şu ya da bu yarıyla tartışıyor. İnsanlara hem bir mücadele platformu yaratmak, hem de çözümü gösterebilmek önemli.

İletişim için: (0555 705 29 44)

Bursa'da sokağa çıkacağız

Istanbul, Ankara ve İzmir'den sonra Bursa'da da 3 Aralık Küresel Eylem Günü Çalışma Grubu'nu kurduk.

Gruba şimdilik Doğader, Ziraat Mühendisleri Odası, TMMOB, Yerel Gündem 21, Uyanarock Girişimi ve Ekoder destek verdiler.

Önümüzdeki günlerde birçok yerde

masa açıp, diğer kitle örgütleriyle ve ilgili bireylerle görüşüp çalışma grubunu genişletmeye çalışacağız.

12 Kasım Cumartesi günü Cemre filminin gösterimi ve küresel ısınmayla ilgili bir söyleşi düzenlenecek.

3 Aralık günü kitlesel bir basın açıklamasının yanısıra panel ve konser de örgütlemeyi düşünüyoruz.

Sadece kâr amacı güdüp çevreyi hiçe sayanlara, sermayenin çıkarları için Kyoto protokolünü imzalamayanlara, petrol için dünyamızı ve insanları katledenlere karşı 3 Aralık'ta hep birlikte hep bir ağızdan bağıralım. **"Bu dünya bizim ve onu kimsenin kendi çıkarları için mahvetmesine izin vermeyeceğiz."**

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el kopup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cin-

sel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Küresel

Isınmaya karşı

ne yapabiliriz?

• Eğer bulunduğunuz şehirde 3 Aralık kampanyası yoksa bu kampanyaya hemen katılabilecek kurum, çevre ya da kişilere ulaşip bir toplantı yapabilirsiniz. Bu toplantıda kampanyanın planlamasını yapıp, birlikte harekete geçebilirsiniz.

• Kendi çalıştığınız, okuduğunuz ya da yaşadığınız yerde, çevrenizdekilerle küresel iklim değişiklikleri ve küresel ısınmanın ne anlama geldiğini tartışabilirsiniz. Tartışma ve tanışma toplantıları bunun için iyi bir araç.

• Eğer "ben bu konuyu iyi bilmiyorum, başkalarını nasıl ikna edeceğim" diyorsanız hemen şu kitabı

okuyun: "Küresel İklim Değişimi-Dinyar Godrej-Metis yay."

• Bir sendikada, kafede ya da evde "Cemre" filmini gösterebilirsiniz.

• Bu sayfada bulunan küresel çağrı metniyle kampanyayı tanıtılabilir ve yeni aktivistler kazanabilirsiniz. Metni imzalattıklarınızdan mutlaka bir telefon ya da e-posta almayı unutmayın.

• Aktivist iletişim listesi hazırlamak işinizi kolaylaştırır. Listede bulunan kişilere telefon, e-posta ve sms yoluyla ulaşip tüm etkinliklere çağırabilirsiniz.

• Kampanya sokağa çıkarak büyür.

Merkezi bir noktada masa açmak ve insanlarla bire bir tartışmak en iyi sokak faaliyetidir.

• İnsanlara ulaşmanın tek bir yöntemi yok.

Konser düzenleyebilir ya da kendi yaratıcılığınızı kullanarak başka tanıtım ve etkinlik biçimleri bulabilirsiniz.

Kampanya sürekli yeni aktivistler kazanarak ve her gün yapılarak büyür. O yüzden koşturmacıya başlamamak ve hiç durmamak gerek!

KİTAP

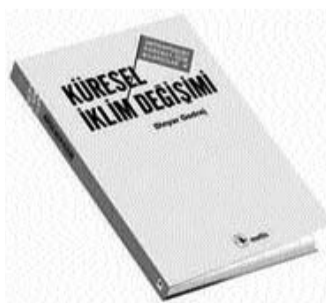
Kampanya için yararlı bir kitap

Küresel İklim Değişimi

Dinyar Godrej
Metis Yayınları- Anti
Kapitalist Hareket İçin
Kılavuzlar-4
140 sayfa

Küresel ısınmanın neredeyse her gün çeşitli olaylar ile gündeme geliyor. Yazın maruz kaldığımız sıcak dalgaları, buzulların erimesi, son derece yıkıcı olan kasırgalar ve daha bir çok olay...

İklim değişiminin canluların yaşamını tehdit eder boyuta ulaştığını, bir çok yaşam türünün yok olma tehlikesi ile karşı karşıya

olduğunu biliyoruz. Gözümüzün önünde gerçekten hızlı gelişmeler yaşanıyor.

İnsan faaliyetlerinin yarattığı tahribat etrafında

bir çok tartışma var. Bu broşür bu tartışmalara adım atmak açısından son derece yararlı.

Sanayileşme ile birlikte sistemin temel enerji ihtiyacını karşılayan fosil yakıtların kullanımı, geçtiğimiz yıllar boyunca yarattığı tahribat; önümüzdeki yıllarda yaşamak zorunda kalacağımız iklim koşulları. Fosil yakıtlar dışında alternatif enerji kaynakları kullanmak mümkün mü? Broşürde daha pek çok tartışmaya ve soruya dair veriler yer alıyor.

Bütün bu tartışmalar içerisinde en önemli nokta

ise Dünya iklimi konusunda yürütülen mücadelenin siyasi bir mücadele olduğu.

Çözümün ancak Dünya'da siyasi gücü elinde bulunduranlara karşı yürütülecek bütünsel bir sürecin parçası olabileceği.

3 Aralık'ta bütün dünya "ABD ve Avusturya Kyoto Protokolü'nü imzala" talebiyle sokağa çıkacak. Öncesi ve sonrasında yürütülecek kampanya açısından da ihtiyaç olan bilgiler Küresel İklim Değişimi kitabından sağlanabilir.

DSİP BÜROLARI

• Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

• Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

• Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

• İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

• Akhisar: 0544 - 515 62 59

• Bursa: 0535 - 422 39 65

• Denizli: 0543 - 476 27 88

• İzmit:

• Karabük: 0533 - 772 54 93

• Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.

■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:

Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı

Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

sosyalistisci@gmail.com

Dünya küresel ısınmaya karşı ayağa kalkıyor

3 Aralık 2005'te, Montreal'de Kyoto Protokolü Toplantısı (28 Kasım-9 Aralık 2005) sırasında düzenlenecek olan uluslararası eylem çağrısını destekliyoruz.

Bu eylemler ABD ve Avustralya'nın Kyoto Protokolü'nü imzalamasını talep etmektedir. Eylemler, aynı zamanda tüm ülkelerin mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde emisyonları azaltmasını, petrol, doğal gaz ve kömür gibi fosil yakıtların kullanımından kaynaklanan sera gazlarının etkin bir şekilde stabilize edilerek, büyük bir tehdit haline dönüşen iklim değişikliğinin engellenmesini talep etmektedir.

Eylemler, Kyoto Protokolü'ne taraf ülkelerin toplantısına paralel düzenleniyor.

Bizler de Türkiye'de, bu eylemlere katılmak için

Küresel Isınma Eylem Günü Çalışma Grubu adı altında bir araya geldik.

Bizler de 3 Aralık'ta, yapabildiğimiz her şehirde güçlerimizi birleştirmek ve gezegenimizin yüzyüze olduğu bu felakete karşı sesimizi çıkartmak ve kamuoyu oluşturmak için miting yapacağız.

Sloganımız, **"ABD Kyoto'yu imzala - Karbonsuz Türkiye!"**

Taleplerimiz şunlar:

1. ABD ve Avustralya gibi bugüne kadar imza vermeyen ülkeler Kyoto Protokolü'nü derhal imzalamalıdır.

2. Türkiye sera gazı envanterini acilen çıkartmalıdır.

3. Kömür, petrol gibi fosil yakıtı dayalı üretim ve küresel ısınmanın artmasına neden olan yatırımlar derhal iptal edilmeli ve temiz enerji tercih edilmelidir.

"ABD Kyoto'yu imzala - Karbonsuz Türkiye!"

Ankara-Bursa-Diyarbakır-İstanbul-İzmir'de

3 Aralık'ta YÜRÜYÜŞ ve MİTINGLER

Ayrıntılı bilgi için: 0536-888 83 67